Kraków, dnia 1 listopada 1945 r.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 10

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

Str.

Poz. 54 — Zarządzenie Wojewody krakowskiego z dnia 3 października 1945 r. w sprawie tymczasowej instrukcji dla lekarza zdrojowego w zdrojowiskach: Krynicy, Rabce, Szczawnicy, Żegiestowie, Swoszowicach i Krzeszowicach, oraz lekarza uzdrowiskowego w Zakopanem 68

55 — Zarządzenie Wojewody krakowskiego z dnia 3 października 1945 r. w sprawie cennika zabiegów leczniczych oraz taks i opłat kuracyjnych w Zakładach zdrojowych niepaństwowych, a posiadających charakter użyteczności publicznej 70

56 — Zarządzenie Wojewody krakowskiego z dnia 24 październiku 1945 r. o powołaniu do świadczeń pojazdów mechanicznych na obszarze Województwa krakowskiego 72

57 — Zatwierdzenie przez Wojewodę krakowskiego tymczasowego Statutu Zdrojowiska Swoszowice 72

58 — Obwieszczenie Urzędu wojewódzkiego krakowskiego z dnia 19 października 1945 r. w sprawie podania Mgr. Henryka Polaczka o udzielenie koncesji na nową aptekę publiczną w Krakowie 77

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Przetargi 77

Czasowe zwinięcie urzędu poczt.-telekom. Kalwaria Zebrzydowska 2 79

Unieważnienie zagubionych wzgl. skradzionych dokumentów 79

PRZEDRUKI

Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. P. Nr. 36, poz. 341) 79

Dział urzędowy

Poz. 54.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY KRAKOWSKIEGO
z dnia 3 października 1945 r.

w sprawie tymczasowej instrukcji dla lekarza zdrojowego w zdrojowiskach: Krynicy, Rabce, Szczawnicy, Żegiestowie, Swoszowicach i Krzeszowicach, oraz lekarza uzdrowiskowego w Zakopanem.

Do czasu określenia szczegółowych obowiązków lekarza zdrojowego (uzdrowiskowego) i jego kwalifikacji przez Ministra po myśli art. 39, ust. o uzdrowiskach, wydaję tymczasową instrukcję dla lekarza zdrojowego (uzdrowiskowego), która ma stanowić integralną część zawartej z nim umowy służbowej.

Tymczasowa instrukcja.

§ 1.

W każdym uzdrowisku (zdrojowisku) o charakterze użyteczności publicznej (art. 2, ust. o uzdrowiskach z dnia 23 III. 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254, w brzmieniu ustalonym Rozp. Prez. R. P. z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) winien być ustanowiony lekarz uzdrowiskowy (zdrojowy) art. 39, **mianowany na podstawie rozpisanego poprzednio konkursu** przez komisję uzdrowiskową (zdrojową), drogą pisemnej umowy określającej jego prawa i obowiązki. Mianowanie winno być zatwierdzone w uzdr. państw. przez Ministra Zdrowia, rozwiązanie umowy winno odbywać się po myśli art. 39 wymienionej ustawy.

§ 2.

Terenem działalności lekarza jest cały okręg ochrony sanitarnej uzdrowiska. Jest on równocześnie: a) referentem sanitarnym Komisji uzdrowiskowej i b) zastępcą lekarza powiatowego na terenie okręgu ochrony sanitarnej uzdrowiska (art. 39). Jako zastępca lekarza powiatowego na obszar swego okręgu podlega lekarz uzdrowiskowy, lekarzowi powiatowemu powiatu terytorialnie właściwego.

§ 3.

Obowiązkiem lekarza uzdrowiskowego jest:

a) współdziałanie z Komisją uzdrowiskową i ponoszenie odpowiedzialności za przestrzeganie i wykonywanie na obszarze uzdrowiska wszystkich przepisów sanitarnych, zawartych w ustawie o uzdrowiskach, rozporządzeniach uzupełniających i wykonawczych, szczególnie zaś w rozporządzeniu Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 19 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 1016), oraz wszystkich zarządzeń sanitarnych władz, o ile dotyczą one uzdrowiska;

b) jako zastępcy lekarza powiatowego w okręgu ochrony sanitarnej jest obowiązkiem lekarza uzdrowiskowego wykonanie wszystkich postanowień, zawartych w art. 2, 3, 4 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 371), oraz wszystkich innych ustaw, rozporządzeń i zarządzeń sanitarnych władz, o ile dotyczą one jego okręgu, ze szczególnym uwzględnieniem postanowień b. austr. ustawy o organizacji publicznej służby zdrowia z dnia 30. IV. 1870 r. (Dz. p. p. a. Nr. 68), względnie tych ustaw i rozporządzeń polskich, które na ich miejsce wydane zostaną.

§ 4.

Jest więc obowiązkiem lekarza uzdrowiskowego z tytułu jego referatu sanitarnego w Komisji uzdrowiskowej:

a) branie udziału w posiedzeniach i obradach Komisji uzdrowiskowej, referowanie wszystkich spraw sanitarnych na posiedzeniach tej Komisji (art. 12), opiniowanie sanitarne w Komisji uzdrowiskowej wszystkich robót i urządzeń, mogących wywrzeć wpływ na sanitarne warunki uzdrowiska (art. 13), a więc nowych budowli, fabryk, zakładów przemysłowych, handlowych i komunikacyjnych, kanalizacji, wodociągów, studni, dołów, wyrębywania lasów na obszarze ochrony sanitarnej uzdrowiska;

b) działalność w kierunku zaopatrzenia uzdrowiska w dobrą wodę do picia, należytego usuwanie wód ściekowych, śmieci i odpadków, należytej izolacji i dezynfekcji w wypadkach chorób zakaźnych, oraz należytego grzebania zmarłych. Wszystkie przeto urządzenia, zarządzenia i personel służące do wymienionych celów podlegają nadzorowi lekarza uzdrowiskowego. Do niego należy nadzór nad wodociągami, studniami, kanalizacją, ustępami, dołami

kloacznymi, śmietnikami, nad utrzymaniem czystości jezdni, chodników i podwórzy, nad przestrzeganiem przepisów sanitarnych dla hoteli, pensjonatów i pokoi umeblowanych, odnajmywanych kuracjuszom, nad przestrzeganiem przepisów sanitarnych przez restauracje i jadłodajnie;

c) czuwanie nad czystością chemiczną i bakteriologiczną źródeł leczniczych (art. 14, nad zachowaniem ich wydajności, stałości składu chemicznego i radoczynności, opiniowanie sanitarne, nadzorowanie i działalność z uwzględnieniem postanowień art. 28 ust. o uzdrowiskach, celem zapewnienia kuracjuszom dostatecznej ilości odpowiedniej wody mineralnej;

d) opiniowanie sanitarne w Komisji uzdrowiskowej spraw urządzenia i funkcjonowania szpitali, urządzeń sanitarnych, domów izolacyjnych, urządzeń kanalizacyjnych, asenizacyjnych i wodociągowych;

e) opinia względnie inicjatywa w Komisji uzdrowiskowej w kierunku wydawania i wykonywania w uzdrowisku przepisów i zarządzeń sanitarnych, celem utrzymania w kręgu ochrony sanitarnej, należytej czystości, porządku i bezpieczeństwa przed chorobami zakaźnymi;

f) działalność w kierunku podniesienia sanitarnego stanu uzdrowiska i udostępnienia korzystania z jego świadczeń najszerszym warstwom ludności;

g) wykonywanie wszelkich zarządzeń sanitarnych władz powiatowych, wojewódzkich i centralnych, przestrzeganie ich zarządzeń, poleceń, opinii i wskazówek, wykonywanie rozporządzeń sanitarnych, współdziałanie z władzami państwowymi i samorządowymi i ułatwienie im akcji nadzoru nad uzdrowiskiem i jego zakładami;

h) przestrzeganie, by postulaty sanitarne znalazły należyte uwzględnienie w budżecie uzdrowiska i by akcja sanitarna na terenie uzdrowiska nie była zaniedbaną;

i) przedkładanie wszelkich sprawozdań i wyjaśnień, tak periodycznych, jak doraźnych, na żądanie władz państwowych i samorządowych.

§ 5.

Obowiązkiem lekarza uzdrowiskowego, jako zastępcy lekarza pow. na terenie okręgu ochrony sanitarnej uzdrowiska jest:

a) troska o odpowiedni pomocniczy personel sanitarny i nadzór nad nim, a to nad higienistkami, położnymi, pielęgniarkami, dozorcami sanitarnymi i kontrolerami żywnościowymi, personalem dezynfektorskim, kąpielowym, grabarzami, oglądaczami zwłok, technikami dentystycznymi, masażystami i innym sanitarnym personelem pomocniczym;

b) piecza nad czystością powietrza, gleby i wody, nad zaopatrzeniem ludności w dobrą wodę do picia i użytku gospodarczego, piecza nad należytym odprowadzeniem wód zużytych, ściekowych i nieczystości, nad przestrzeganiem przepisów sanitarnych odnośnie kanałów, ustępów, zbiorników wody, studzien, wodociągów;

c) piecza nad przestrzeganiem sanitarnych przepisów odnośnie budowy, przebudowy i dobrego stanu sanitarnego domów mieszkalnych i lokali publicznych, nad stanem zdrowotnym pomieszczeń;

d) piecza i nadzór nad osobistą czystością mieszkańców, ich mieszkań i otoczenia, nadzór nad hotelami, pensjonatami, pokojami umeblowanymi, nadzór nad publicznymi kąpieliskami i łazienkami domowymi, działalność w kierunku udostępnienia kąpieli wszystkim mieszkańcom okręgu, nadzór nad zakładami fryzjerskimi i golarskimi;

e) współdziałanie z władzami rządowymi w kierunku zapobiegania i zwalczania chorób zakaźnych, stwierdzanie przypadków choroby, donoszenie o nich właściwemu lekarzowi powiatowemu, pobieranie próbek materiału zakaźnego i podejrzanego o zakaźność, przesyłanie ich do badania sero- i bakteriologicznego, jako to: krwi, moczu, kału, płynu mózgo-rdzeniowego, wody studziennej, pożywienia, piecza nad należytą izolacją i dezynfekcją w każdym przypadku choroby zakaźnej, nad dezynsekcją, troska o należyty personel i urządzenia w dziedzinie izolacji, pielęgnacji i dezynfekcji chorych zakaźnych, wykonywanie szczepień diagnostycznych, zapobiegawczych, ochronnych i leczniczych, tak z własnej inicjatywy, jak i na zarządzenie władz;

f) piecza nad zapewnieniem chorym w ich okręgu należytej pomocy szpitalnej, lekarskiej, położniczej i pielęgniarskiej, opieki

nad psychicznie chorymi, udzielanie w nagłych wypadkach doraźnej pomocy lekarskiej, oraz w razie potrzeby za ustaloną przez Państwo dopłatę leczenia pracowników państwowych;

g) działalność społeczno-lekarska w kierunku zwalczania chorób społecznych, a więc: gruźlicy, jaglicy, chorób wenerycznych, alkoholizmu, piecza nad utworzeniem i utrzymywaniem, oraz należytym funkcjonowaniem poradni społeczno-lekarskich, rozszerzeniem i pogłębieniem ich akcji w kierunku przyciągnięcia do poradni całej ludności okręgu, czuwanie nad składaniem sprawozdań z tych poradni, periodycznych i doraźnych; zwalczanie nierządu, udział w komisjach sanitarno- obyczajowych;

h) należyta opieka nad matką i dzieckiem, uruchomienie i utrzymywanie poradni eugenicznych, nadzór lękarski nad kuchnią mleczną, nad profilaktyką i propagandą zwalczania chorób niemowlęctwa i dziecięcych, nad zapewnieniem dziatwie należytych warunków mieszkaniowych i odżywiania;

i) nadzór lekarski nad szkołami, bursami, internatami, badanie dzieci szkolnych w kierunku czystości, stanu zdrowia, dożywiania szkolnego, skierowywanie dzieci do leczenia, do kolonii leczniczych, wypoczynkowych, współdziałanie w sprawach wychowania fizycznego, troska o należyty lokal szkolny, interesowanie się stanem zdrowia personelu nauczycielskiego, jego mieszkaniami, zapewnienie dziatwie szkolnej możności korzystania z urządzeń sanitarnych i leczniczych;

k) nadzór nad grzebaniem zwłok, kostnicami, oględziny zwłok, rozpoznawanie śmierci;

l) działanie w kierunku zakładania i utrzymywania w okręgu: szpitali, lecznic, przychodni, przytułków, domów izolacyjnych, kąpielisk;

m) współdziałanie z władzami rządowymi w kierunku należytego nadzoru nad żywnością i przedmiotami użytku, ich sporządzaniem, przechowywaniem i sprzedażą, częste rewizje sanitarne zakładów wytwarzających, przechowujących i sprzedających żywność i przedmioty użytku, pobieranie próbek do badania chemicznego i bakteriologicznego, sanitarny nadzór nad rzeźniami, masarniami, jadłodajniami, wyszynkami;

n) nadzór nad czystością lokali biurowych, urzędowych i uzdrowiskowych, nadzór sanitarny nad teatrami, kinami, lokalami użyteczności publicznej;

o) nadzór nad przestrzeganiem wszelkich ustaw, przepisów i rozporządzeń sanitarnych;

p) przedkładanie sprawozdań sanitarnych państwowym władzom zdrowia publicznego z własnej inicjatywy i na ich żądanie, periodycznych i doraźnych.

§ 6.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia jej w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim i obowiązuje aż do odwołania.

Wojewoda: w z. **Dr. Robel Zygmunt**
Wicewojewoda.

Poz. 55.

ZARZĄDZENIE

WOJEWODY KRAKOWSKIEGO

z dnia 3 października 1945 r.

w sprawie cennika zabiegów leczniczych oraz taks i opłat kuracyjnych w Zakładach Zdrojowych niepaństwowych, a posiadających charakter użyteczności publicznej.

Na podstawie art. 34, pkt. 2 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) ustalam następujący cennik zabiegów leczniczych w Zakładach Zdrojowych niepaństwowych, a posiadających charaktetr użyteczności publicznej.

Cennik zabiegów leczniczych.

Inhalatorium:	CENA Pełna	CENA Ulgowa
Komory pneumatyczne	100 zł.	75 zł.
Inhalacja solankowa w oddzielnej kabinie	18 „	10 „
„ solankowa z dodaniem olejków	30 „	20 „
„ solankowa wspólna sucha	8 „	5 „
„ sucha w oddzielnych kabinach	18 „	10 „
„ Buling'a	25 „	20 „
„ Buling'a z olejkami	30 „	25 „
„ specjalna (Glicerinan, Jodirenan, Calciosal itd).	60 „	50 „
„ specjalna tlenowa	60 „	50 „
Przepłukiwanie syst. Schnitlera	40 „	30 „
„ nosa i gardła	10 „	8 „

Pijalnia:

Szklanka wody mineralnej . . .	2 zł.	2 zł.

Kąpiele mineralne i zwykłe:

Kąpiel kwasowęglowa	60 „	30 „
Kąpiele mineralne (solankowe, siarczane)	60 „	30 „
Kąpiel higieniczna (z wody zwykłej) .	30 „	15 „
Nasiadówka natryskowa	30 „	15 „
Nasiadówka zwykła	20 „	10 „
Natrysk płaszczowy	30 „	20 „
„ szkocki	30 „	20 „
„ zwykły	23 „	11 „
Półkąpiel z nacieraniem	40 „	30 „
Hydroterapia systemem Žniniewicza .	40 „	30 „
Ręcznik	10 „	10 „

Kąpiele mułowe:

Kąpiel mułowa	80 „	40 „
Nasiądówka mułowa	50 „	25 „
Kąpiel mułowa na ręce lub nogi . .	45 „	23 „
„ „ „ rękę „ nogę . .	35 „	18 „
Okład mułowy	30 „	15 „

Kąpiele borowinowe:

Kąpiel borowinowa	120 „	60 „
Nasiadówka borowinowa	60 „	30 „
Kąpiel borowinowa częściowa na rękę lub nogę	60 „	30 „
Opakowanie borowinowe	65 „	30 „
Okład borowinowy zwykły . . .	25 „	15 „

Cieplica:

Kąpiele solankowe w cieplicy krytej .	32 „	25 „
„ „ „ „ otwartej	30 „	15 „

Elektroterapia:

Diatermia zwykła lub krótkofalowa .	35 „	18 „
Lampa kwarcowa	12,50	10 „

Pływalnia termalno-solankowa:

Abonament miesięczny	150 „	100 „
Bilet jednorazowego wejścia na pływalnie dla osób:		
a) nie posiadających kart sezonowych .	15 „	6 „
b) posiadających kartę sezonową . . .	10 „	6 „

Zabiegi specjalne:

Zabieg Broscha	55 „	—
Irygacja solankowa	20 „	—

Leżalnie:

Korzystanie z leżalni przez okres 4 tyg.	150 „	—
Jednorazowe korzystanie z leżalni .	10 „	—

Wizyta lekarska:

pierwsza	200 „	—
następna	100 „	—

Ogródek Jordanowski dla dzieci:

Abonament na 4 tygodnie	150 „	—
„ „ 2 „	100 „	—
Bilet jednorazowego wejścia dla dziecka	10 „	—
„ „ „ „ osoby towarzyszącej	5 „	—

Gry sportowe:

Gra w krokieta 1 godz.	10 zł.	— zł.
„ „ kręgle 1 „	10 „	—
„ „ tenisa 1 „ (bez piłek i rakiet)	10 „	—
„ „ ping-ponga	5 „	—
Dzienne utrzymanie z pokojem od jednej osoby	300 „	50 „

Mieszkania bez utrzymania:

	I. kat.	II. kat. bez wody ciepłej	III. kat.
Pokój 1-osob. z wodą bież. ciepłą i zimn. i oświetlenie elektryczne	45 zł.	30 zł.	20 zł.
Pokój 2-osob wodą bież. ciepłą i zimn. i oświetlenie elektryczne	70 zł.	50 zł.	30 zł.
za łazienkę przy pokoju . .	30 „	30 „	30 „
„ komplet pościeli od łóżka	15 „	15 „	15 „
„ dodane łóżko bez pościeli	20 „	15 „	10 „
Obiad w restauracji lub pensjonacie od	50 „	50 „	50 „

Taksa kuracyjna.

	Pełna	Ulgowa
Od każdej osoby dziennie . .	5 zł.	3 zł.

Taksa ulgowa przysługuje:

1) dzieciom do lat 15, służbie przybyłej z kuracjuszami;
2) inwalidom wojennym, wojskowym, państwowym i samorządowym;
3) urzędnikom, emerytom, oraz ich żonom;
4) młodzieży szkolnej;
5) osobom kierowanym na leczenie przez organizacje społeczne i związki zawodowe, na podstawie poświadczenia.

Wolni od opłaty taksy:

1) lekarze i będące na ich utrzymaniu żony i dzieci;
2) urzędnicy i pracownicy przebywający w zdrojowisku służbowo;
3) dzieci do lat 5-ciu;
4) czynni dziennikarze bez członków rodziny;
5) osoby prowadzące w zdrojowisku jakiekolwiek przedsiębiorstwo zarobkowe, podlegające taksie przemysłowej, oraz osoby zatrudnione w tych przedsiębiorstwach;
6) osoby zwolnione od taksy przez Wydział Wykonawczy.

Opłaty jednorazowe:

Osoby zwolnione z jakichkolwiek powodów od opłaty taksy uiszczają jednorazowo bez względu na czas pobytu kwotę 20 zł. tytułem opłaty kancelaryjnej i na Ośrodek Zdrowia, oraz kwotę 15 zł. na usunięcie najpilniejszych szkód wojennych.

Wojewoda: w z. **Dr. Robel Zygmunt**
Wicewojewoda.

Poz. 56.

ZARZĄDZENIE

WOJEWODY KRAKOWSKIEGO

z dnia 24 października 1945 r.

o powołaniu do świadczeń pojazdów mechanicznych na obszarze Województwa Krakowskiego.

Na podstawie art. 1, pkt. 3, art. 50 i art 85 ustawy z dnia 30. III. 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 200) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. X. 1934 r. o osobistych świadczeniach (tekst jednolity Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 354 z roku 1939) — zarządzam:

1) Pojazdy mechaniczne znajdujące się na terenie Województwa Krakowskiego, a to: wszystkie samochody ciężarowe od 3 tonn wzwyż z odpowiednią ilością przyczepek i ciągniki z odpowiednią ilością przyczepek — spełniać będą świadczenia przez 6 (sześć) dni w miesiącu na rzecz akcji węglowej, w celu zapewnienia przemysłowi i ludności opału.

2) Wynagrodzenie za powyższe świadczenia wypłacane będzie według stawek urzędowych.

3) Do dnia 31 października 1945 r. należy zarejestrować pisemnie lub ustnie wszystkie pojazdy mechaniczne podlegające obowiązkowi świadczeń w Urzędzie Wojewódzkim — Wydział Aprowizacji i Handlu, Referat Węglowy w Krakowie, Plac Szczepański 5.

4) Obowiązkowi świadczeń podlegają wszystkie pojazdy mechaniczne wymienione w puncie 1, a więc również stanowiące własność Państwa i będące w użytkowaniu Państwa, lub też przekazane przez Państwo do użytkowania instytucjom gospodarczym, społecznym itp., — a do zgłoszenia tych pojazdów mechanicznych do rejestracji zobowiązane są osoby, w których posiadaniu znajdują się wymienione wyżej pojazdy mechaniczne. Rejestracja ta obejmuje również pojazdy mechaniczne z numerami próbnymi.

5) Niedopełnienie obowiązku rejestracji wymienionych pojazdów, lub niespełnienie przewidzianych świadczeń — karane będzie po myśli art. 31 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 2. VIII. 1939 r. zawierającego jednolity tekst dekretu o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów na rzecz Państwa — (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 502 z r. 1939) grzywną do wysokości wartości odnośnego przedmiotu świadczenia, lub aresztem do 3-ch miesięcy, względnie konfiskatę pojazdu mechanicznego.

6) Do świadczeń powyższych powoływać będą zobowiązanych, począwszy od dnia 1 listopada 1945 r. aż do odwołania — Władze administracyji ogólnej I. i II. Instancji.

Wojewoda: w z. **Inż. B. Kulesza**
Wicewojewoda.

Poz. 57.

Tymczasowy Statut Zdrojowiska Swoszowice.

§ 1.

Zdrojowisko Swoszowice, jako posiadające charakter użyteczności publicznej, korzysta w myśl art. 7 ust. z dnia 23. III. 1922 w uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254) w brzmieniu ustalonym Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) ze specjalnej opieki ze strony Państwa; podczas pokoju; uzdrowisko to w okresie sezonów kuracyjnych wolne jest od powinności kwaterunkowych i rekwizycji wojskowych.

W myśl art. 8 w. w. ustawy służy mu prawo korzystania z odpowiedniej pomocy ze strony Skarbu Państwa, po wprowadzeniu przez nie urządzeń zdrowotnych, wskazanych w art. 5 powyższej ustawy a mianowicie:

a) urządzeń zabezpieczających dostateczne zaopatrzenie w dobrą wodę do picia;
b) urządzeń należycie usuwających wody ściekowe i odpadki;
c) pomieszczeń izolacyjnych dla dotkniętych chorobami zakaźnymi, oraz dla obsługującej ich służby pielęgniarskiej;
d) urządzeń do odkażenia.

Ponadto w myśl art. 10 tej ustawy, zdrojowisko winno mieć:

a) własny statut;
b) plan zabudowania (regulacyjny).

§ 2.

Wspomniany plan zabudowania winna sporządzić Komisja Zdrojowa. Plan ten ma być zatwierdzony przez Ministerstwo Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Komunikacji i Ministrem Zdrowia, oraz zainteresowanymi Ministrami. Winien on obejmować program regulacji istniejącego stanu miejscowości, sprawy rozbudowy i upiększenia zdrojowiska.

§ 3.

Obszar zdrojowiska stanowi realność, objęta lwh. 437 gm. kat. Swoszowice, oznaczona w tomie 11 wykazów tabularnych Sądu Okręgowego w Krakowie, będącą własnością Gminy miasta Krakowa.

Granicę okręgu ochrony sanitarnej uzdrowiska wyznacza się prowizorycznie w sposób następujący:

Od półn. zachodu z punktu skrzyżowania dróg szosy asfaltowej Kraków-Zakopane z drogą Kobierzyn-Piaski Wielkie, ku wschodowi tą drogą, aż do szosy Kraków-Świątniki, następnie tą szosą na południe do Wróblowic do punktu, gdzie stoi transformator elektryczny, a od niego dróżką polną w kierunku południowo-zachodnim, aż do potoku Wilga przy mostku, stąd potokiem Wilga na zachód, aż do spływu

z potokiem Pokrzywnica, a od tego punktu na zachód, omijając od południa folwark Lusina, do drogi gminnej, od drogi asfaltowej ku gromadzie Lusina w ten sposób, że folwark Lusina objęty jest granicą okręgu ochrony sanitarnej. Z puktu skrzyżowania dróg z Lusiny do szosy zakopiańskiej, granica zachodnia okręgu ochrony sanitarnej podąża szosą zakopiańską, aż do punktu na początku oznaczonego.

Okręg ochrony sanitarnej mieści się wewnątrz wyżej opisanej linii granicznej. Terytorialnie obejmuje on południową cząstkę gromady Jugowice, zachodnią część gromady Swoszowice i Wróblowice, północną część gromady Lusina (były okręg dworski Lusina), oraz wschodnią część gromady Opatkowice i wschodni skrawek gromady Borek Fałęcki.

Dwa arkusze mapy w podziałce 1 : 25.000 z nakreślonym na nich ołówkiem granicami, załączono do oryginału statutu.

§ 4.

Oznaczenie granic okręgu ochrony górniczej źródeł mineralnych należy do Ministra Przemysłu i Handlu na zasadzie opinii Komisji specjalnej, powołanej na wniosek Komisji Zdrojowej przez właściwą władzę górniczą II-giej instancji.

Po myśli art. 18 w. w. ustawy wydatki połączone z wyznaczeniem granicy okręgu ochrony górniczej źródeł mineralnych i ochrony sanitarnej ponosi Skarb Państwa.

§ 5.

W granicach okręgu ochrony sanitarnej nie wolno bez pozwolenia właściwych władz prowadzić robót, które mogą wywrzeć szkodliwy wpływ na sanitarne warunki zdrojowiska, a w szczególności:

a) wznosić nowych budowli;
b) otwierać fabryk i zakładów przemysłowych, a także przedsiębiorstw handlowych i komunikacyjnych;
c) urządzać kanalizacji, wodociągów, studni, dołów kloacznych itp.;
d) dokonywać wyrębu lasów.

§ 6.

Sezon kuracyjny w Swoszowicach trwa od dnia 1 maja do dnia 30 września.

§ 7.

Sprawami zdrojowiska na obszarze ochrony sanitarnej zarządzają: Komisja Zdrojowa, jako organ uchwalający i nadzorujący, oraz Wydział Wykonawszy Komisji Zdrojowej, jako organ zarządzający i wykonawszy.

Skład Komisji Zdrojowej określa art. 30 ust. o uzdrowiskach.

Liczba członków Komisji nie powinna przekraczać 7 osób.

W razie ustąpienia lub śmierci któregoś z przedstawicieli-członków Komisji Zdrojowej, winien przewodniczący Komisji zarządzić wybór uzupełniający. Członek Komisji Zdrojowej traci mandat w wypadku zasądzenia za zbrodnie lub przekroczenia z chęci zysku, oraz przestępstwo przeciw moralności publicznej i winien być zawieszony w prawach członka na czas pozostawania w śledztwie.

W tym ostatnim wypadku powołuje się zastępcę.

Komisja Zdrojowa może w razie potrzeby zezwolić na uczestniczenie w Komisji dobranym rzeczoznawcom, lecz ci mają jedynie głos doradczy.

§ 8.

W skład Wydziału Wykonawczego wchodzą jako członkowie:

1. Przewodniczący.
2. Zastępca przewodniczącego.
3. Sekretarz.
4. Skarbnik.

Przewodniczącym Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego jest właściciel lub dzierżawca zdrojowiska wzgl. jego zastępca.

Jednym z członków Wydziału Wykonawczego jest z urzędu lekarz zdrojowy, pozostałych członków wybiera Komisja Zdrojowa drogą tajnego głosowania, przy obecności więcej niż połowy członków.

Komisja Zdrojowa wybiera wpierw zastępcę przewodniczącego, następnie kolejno sekretarza i skarbnika. Wybranym zostaje ten, kto otrzyma więcej niż połowę ważnych głosów obecnych członków.

W wypadku równości głosów uważa się za wybranego starszego wiekiem kandydata.

Przewodniczącego i jego zastępcę zatwierdza Wojewoda.

W posiedzeniach Wydziału Wykonawczego mogą brać udział z głosem doradczym starosta powiatowy, jego zastępca, lekarz powiatowy, oraz ewentualnie rzeczoznawcy.

W razie nieobecności członka Komisji Zdrojowej lub Wydziału Wykonawczego bez uzasadnionego powodu na trzech kolejnych posiedzeniach, może on być pozbawiony swego mandatu przez Wojewodę na wniosek Komisji.

§ 9.

Mandaty członków Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego są honorowe, jednakże członkowie ci mogą otrzymać za dni posiedzeń diety z funduszu kuracyjnego w wysokości uchwalonej przez Komisję, a przyjezdni również zwrot kosztów podróży.

Urzędnicy państwowi, będący członkami Komisji Zdrojowej, otrzymują z funduszu kuracyjnego diety i koszty podróży na równi z innymi członkami bez względu na posiadany stopień służbowy.

Komisja Zdrojowa może przyznać przewodniczącemu Wydziału Wykonawczego stałe wynagrodzenie pieniężne za jego czynności w tym charakterze. Stałe wynagrodzenie pieniężne może przyznać Komisja również członkom Wydziału Wykonawczego. Uchwały, dotyczące wysokości diet i kosztów podróży wymagają zatwierdzenia Wojewody Krakowskiego.

§ 10.

Do zakresu działania Komisji Zdrojowej należy:

1. Zarządzanie funduszem kuracyjnym, czuwanie nad całością majątku powstałego z funduszu kuracyjnego, oraz zapomóg otrzymanych z gmin lub od Rządu.
2. Stawianie wniosku co do wysokości taks i opłat w zdrojowisku do zatwierdzenia Wojewodzie Krakowskiemu.
3. Decydowanie w sprawie zakładania i prowadzenia specjalnych urządzeń sanitarnych, urządzeń ściekowych (ustępów publicznych), przedsiębiorstw dla wywozu nieczystości i śmieci, skrapianie placów, dróg i ulic, czyszczenie studzien i badanie wodociągów co do stanu bakteriologicznego wody, dozorowanie nad wykonaniem przepisów sanitarnych, przestrzeganie ciszy nocnej, oraz porządku.
4. Uchwalenie projektów mających na celu podniesienie zdrojowiska pod względem sanitarnym, estetycznym i klimatycznym, przez wnoszenie projektów zalesienia terenów, rozbudowę, upiększenie, oraz udostępnienie zdrojowiska uboższym warstwom ludności.
5. Decydowanie w sprawie zakładania i utrzymywania parków, plantacji, budowy pomników i innych upiększeń zdrojowiska, w sprawie zadrzewienia i zakładania kwietników koło domów, w sprawach ochrony zabytków przyrody i krajobrazu, oraz ochrony zdrojowiska przed zeszpeceniem.
6. Przyczynienie się do należytego utrzymania i rozwoju środków komunikacyjnych w granicach zdrojowiska (jezdnie, chodniki, środki lokomocji, jak dorożki itp.).
7. Urządzanie i popieranie przedsięwzięć kulturalno-oświatowych i sportowych, mających znaczenie dla rozrywki gości, oraz popieranie działalności stowarzyszeń, których kierunek służy rozwojowi zdrojowiska, względnie podniesieniu jego poziomu zdrowotnego, estetycznego i kulturalnego.

8. Wykonywanie prawa budowlanego i uchwalanie miejscowych przepisów budowlanych w myśl obowiązujących przepisów prawnych.
9. Wydawanie opinii, od której uzależnione jest udzielenie zezwoleń przez właściwe władze państwowe i samorządowe na prowadzenie robót budowlanych, otwieranie przedsiębiorstw, zakładów itp. w myśl art. 19 ustawy o uzdrowiskach, oraz wydawanie innych opinii na żądanie władz.
10. Regulowanie spraw mieszkaniowych osób przybywających na kurację, oraz warunków życia w zdrojowisku przez ukrócenie nadużyć, wreszcie ustalanie cenników w odnośnych dziedzinach.
11. Uchwalanie wysokości diet, kosztów podróży i stałego wynagrodzenia pieniężnego dla członków Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego.
12. Uchwalanie preliminarza rocznego budżetu dochodów i wydatków Komisji Zdrojowej, oraz rozpatrywanie rocznych sprawozdań rachunkowych i przedstawianie ich w trybie przewidzianym odnośnym władzom.
13. Uchwalanie etatu urzędników i funkcjonariuszy Komisji Zdrojowej, oraz przepisów i umów służbowych.
14. Organizowanie wydawnictw informacyjnych dla gości, reklama zdrojowiska, wydawanie prac naukowych na tematy tyczące się zdrojowiska, udział w wystawach krajowych i zagranicznych.
15. Wybór Wydziału Wykonawczego i sprawowanie nadzoru nad nim.
16. Zatwierdzanie opłat, które mogą pobierać właściciele prywatnych urządzeń, znajdujących się na terenie zdrojowiska od osób korzystających z tych urządzeń.

Uchwały Komisji Zdrojowej w sprawach przewidzianych w punktach: 1, 3, 7, 9 i 11 niniejszego paragrafu, o ile nie podlegają zatwierdzeniu władz wyższych, stają się obowiązujące, o ile w ciągu dni 7 od dnia zawiadomienia Starosty Powiatowego w Krakowie nie wywołały jego pisemnego sprzeciwu.

Jeżeli poszczególne przepisy nie stanowią inaczej, przeciw zarządzeniom Komisji Zdrojowej służy prawo odwołania w terminie dni 14 do Wojewody, którego orzeczenie jest ostateczne. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania zarządzeń. W wypadkach wagi większej, gdy przywrócenie do stanu pierwotnego byłoby niemożliwe lub strona mogłaby ponieść niepowetowaną szkodę, może Wojewoda zarządzić wstrzymanie uchwały Komisji Zdrojowej aż do wydania prawomocnego rozstrzygnięcia.

§ 11.

Wszelkie wydane przez Komisję Zdrojową przepisy i zarządzenia z mocą obowiązującą na obszarze uzdrowiska, winny być podane do wiadomości publicznej na obszarze ich mocy obowiązującej sposobem na miescu praktykowanym, oraz przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim.

Organy Wykonawcze Komisji Zdrojowej, jak również jej członkowie korzystają przy wykonywaniu swych czynności z ochrony prawnej, przysługującej osobom urzędowym. W razie uchybienia im lub stawiania przeszkód w urzędowaniu, przewodniczący wdraża kroki prawne u władz administracyjnych, względnie sądowych.

§ 12.

Preliminarz dochodów i wydatków na następny okres budżetowy, dostosowany do państwowego okresu budżetowego, Komisja Zdrojowa powinna uchwalić najpóźniej na trzy miesiące przed początkiem tego okresu i przesłać go w ciągu dwóch tygodni po uchwaleniu do Ministerstwa Zdrowia za pośrednictwem Starosty Powiatowego Krakowskiego i Wojewody.

Preliminarz ten zatwierdza Minister Zdrowia.

O ile w ciągu dni 60-ciu Minister Zdrowia preliminarza nie zatwierdził lub nie zażądał zmian, uznany on będzie za zatwierdzony.

W zatwierdzonym budżecie Komisja Zdrojowa nie może samoistnie czynić żadnych zmian i jest nim związana w swej gospodarce.

Jeśliby w ciągu roku okazała się potrzeba jakiejkolwiek zmiany w budżecie, a mianowicie uczynienie wydatku nieprzewidzianego lub też ponad przewidziany kredyt, może się to stać na zasadzie uchwały Komisji Zdrojowej potwierdzonej przez Ministra Zdrowia.

Roczne sprawozdanie rachunkowe, oraz sprawozdanie ze swych czynności, składa Komisja Zdrojowa w trzech egzemplarzach Urzędowi Wojewódzkiemu w Krakowie. Winno to nastąpić do dnia 1 lutego każdego roku, a podczas najbliższego sezonu Komisja podaje to sprawozdanie do wiadomości publicznej.

§ 13.

Komisja Zdrojowa jest władzą nadzorczą Wydziału Wykonawczego. Jest uprawniona i obowiązana wyznaczać komisje, względnie delegatów nawet z poza swego grona do przeprowadzenia kontroli całokształtu lub jedynie pewnych dziedzin działalności Wydziału Wykonawczego. Organom kontrolnym nie przysługuje prawo wydawania jakichkolwiek zarządzeń. Z wyniku każdej kontroli powinny być sporządzane sprawozdania pisemne i odczytane na najbliższym posiedzeniu Komisji Zdrojowej, która poweźmie odpowiednie uchwały. Najmniej dwa razy w ciągu roku, Komisja Zdrojowa obowiązana jest przeprowadzić rewizję rachunkowości i kasy. Do tej czynności może Komisja powoływać rzeczoznawców płatnych.

§ 14.

Do zakresu działania Wydziału Wykonawczego należy:

1. Wykonywanie wszelkich zarządzeń władz administracyjnych i prawomocnych uchwał Komisji Zdrojowej.
2. Pobieranie taks i opłat, z których powstaje fundusz kuracyjny.
3. Decydowanie w sprawach zwalniania poszczególnych osób od obowiązku uiszczania taks i opłat w granicach dozwolonych statutami poboru tych opłat i taks.
4. Zarządzanie zakładami, oraz instytucjami, utworzonymi przez Komisję Zdrojową lub oddanymi Komisji w zawiadywanie, oraz współdziałanie z władzami państwowymi w nadzorze nad takimi instytucjami, działającymi w granicach okręgu ochrony sanitarnej zdrojowiska z inicjatywy prywatnej.
5. Prowadzenie dokładnego inwentarza całego majątku będącego zarówno własnością funduszu kuracyjnego, jakoteż oddanego przez kogokolwiek w zarząd Komisji Zdrojowej.
6. Opracowywanie projektów rocznego preliminarza budżetowego, celem przedstawienia go Komisji Zdrojowej do uchwalenia; to samo dotyczy sprawozdań rocznych.
7. Prowadzenie ksiąg meldunkowych dla osób przebywających w granicach uzdrowiska zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami prawnymi.
8. Prowadzenie listy gości kuracyjnych, statystyki osób przebywających podczas sezonu w uzdrowisku, oraz księgi życzeń i zażaleń.
9. Współdziałanie z władzami państwowymi i samorządowymi.
10. Prowadzenie przedsięwzięć, mających na celu kulturalne rozrywki gości kuracyjnych, oraz opiniowanie podań wnoszonych przez przedsiębiorców prywatnych do właściwych władz o zezwolenie na podobne przedsiębiorstwa w granicach zdrojowiska, a wreszcie reklamowanie zdrojowiska.
11. Wykonywanie czynności związanych z przepisami prawa budowlanego w myśl obowiązujących przepisów prawnych.

12. Wydawanie pozwoleń wskazanych w ostatnim ustępie art. 13 ustawy o uzdrowiskach.
13. Wymierzanie kar pieniężnych za przekroczenia zarządzeń Komisji Zdrojowej w granicach uprawnień przysługujących w myśl obowiązujących przepisów Wydziałowi Wykonawczemu. Nakładanie kar za przekroczenia prawa budowlanego, oraz przepisów meldunkowych.

Wydział wykonawczy przy wykonywaniu swych czynności ma prawo korzystania z pomocy organów administracyjnych, państwowych i samorządowych, specjalnie dotyczy to przymusowego ściągania taks i opłat.

§ 15.

Przewodniczący Komisji Zdrojowej reprezentuje na zewnątrz Komisję Zdrojową i Wydział Wykonawczy. Pisma Komisji Zdrojowej wzgl. Wydziału Wykonawczego podpisuje przewodniczący Komisji Zdrojowej. Dokumenty, mocą których Komisja Zdrojowa lub Wydział Wykonawszy we własnym imieniu lub za fundusz kuracyjny przyjmuje zobowiązania wobec osób trzecich, muszą być podpisane przez przewodniczącego i jeszcze jednego członka Wydziału; Wydział Wykonawczy może zaciągać zobowiązania jedynie na podstawie i w ramach prawomocnych uchwał Komisji Zdrojowej. Przewodniczący Komisji czuwa nad legalnością i celowością uchwał Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego.

Zastępca przewodniczącego wchodzi we wszystkie prawa i obowiązki przewodniczącego, nie mogącego pełnić swych obowiązków z powodu choroby, urlopu, lub innych trwałych przeszkód, oraz w razie zlecenia mu zastępstwa przez przewodniczącego.

§ 16.

Lekarz Zdrojowy nie jest urzędnikiem Komisji Zdrojowej, będąc członkiem Komisji i Wydziału Wykonawczego z urzędu. Pełni on na terenie okręgu ochrony sanitarnej Zdrojowiska czynności lekarza powiatowego, podporządkowując się jego kontroli. Szczegółowe obowiązki określa załączona tymczasowa instrukcja dla lekarza zdrojowego. Lekarza zdrojowego zatwierdza na stanowisku Wojewoda. W miarę potrzeby i znalezienia pokrycia budżetowego może być przydany lekarzowi Komisji Zdrojowej na jego wniosek lekarz zakładowy do pomocy, w okresach większego napływu gości kuracyjnych.

§ 17.

Sekretarz Wydziału Wykonawczego pełni jednocześnie czynności sekretarza Komisji Zdrojowej, jako członek Komisji Zdrojowej. Z tego tytułu do jego obowiązków należy czuwanie nad prowadzeniem księgi protokołów obrad obu wymienionych ciał kolegialnych.

Protokóły stają się prawomocne po podpisaniu przez przewodniczącego i sekretarza i z tą chwilą nie wolno w nich dokonywać żadnych zmian bez uchwały plenum Komisji.

§ 18.

Skarbnik czuwa nad prawidłowym wykonywaniem preliminarza budżetowego, nad oszczędnym i celowym wykorzystywaniem funduszu kuracyjnego, oraz nad należytym prowadzeniem rachunkowości przez likwidaturę i kasę Komisji Zdrojowej.

§ 19.

Jeżeli przewodniczący Wydziału Wykonawczego nie zgadza się z uchwałą Wydziału, może wykonanie takiej uchwały wstrzymać, winien jednak w ciągu tygodnia podać swe zarządzenia do wiadomości i decyzji Komisji Zdrojowej. Gdyby zaś przewodniczący Komisji Zdrojowej zakwestionował legalność lub celowość uchwały Komisji Zdrojowej, winien on uchwałę taką w ciągu tygodnia przesłać Wojewodzie, który jużto decyduje ostatecznie, względnie sprawy wymagające zatwierdzenia Ministra kieruje do Ministerstwa.

W wypadkach, niecierpiących zwłoki, przewodniczący Wydziału Wykonawczego może bez uchwały Wydziału zarządzić, co uważa za potrzebne, jednak to swoje zarządzenie winien podać na najbliższym posiedzeniu do wiadomości Wydziałowi Wykonawczemu, który zarządzenie takie może zmienić lub uchylić.

§ 20.

O ile poszczególne przepisy nie stanowią inaczej, od orzeczeń i zarządzeń Wydziału Wykonawczego służy odwołanie w terminie dni 7-miu do Komisji Zdrojowej, od wszelkich zaś orzeczeń i zarządzeń Komisji Zdrojowej służy osobom zainteresowanym prawo odwołania się w terminie dni 14-tu do Wojewody, którego orzeczenie jest ostateczne. Wojewoda orzeka przy współdziałaniu Wydziału Wojewódzkiego z głosem stanowczym.

Za osobę interesowaną, w rozumieniu niniejszego paragrafu nie uważa się osób, mających prawo głosu w Komisji Zdrojowej.

Odwołanie nie wstrzymuje wykonania zarządzeń natury ogólnej.

W wypadkach jednak, gdy przywrócenie do pierwotnego stanu byłoby niemożliwe lub strona interesowana mogłaby ucierpieć niepowetowaną szkodę, może Wojewoda zarządzić wstrzymanie wykonania podobnych zarządzeń Komisji Zdrojowej aż do prawomocnego rozstrzygnięcia.

Ustęp poprzedni nie ma zastosowania przy odwołaniach od orzeczeń bez względu na to, czy one zawierają zarządzenia czy też nie, do orzeczen ma zastosowanie rozdział XIII. Rozp. Prez. R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

§ 21.

Celem umożliwienia wykonania zadań Komisji Zdrojowej tworzy się fundusz kuracyjny, który powstaje:

a) z taks kuracyjnych i innych opłat, ustalonych przez Komisję Zdrojową;
b) z opłat pobieranych od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych działających na terenie zdrojowiska w czasie sezonu;
c) z opłat od widowisk, zabaw, koncentów itp. przedsiębiorstw;
d) z opłat od osób, wynajmujących mieszkania przyjezdnym;
e) z opłat za używanie urządzeń, utrzymywanych z funduszu kuracyjnego;
f) z grzywien, wymierzanych w myśl postanowień ustawy o uzdrowiskach;
g) z dobrowolnych ofiar i zapisów;
h) z zasiłków ze Skarbu Państwa lub ciał samorządowych;
i) z dochodów od majątków i kapitałów, należących do funduszu kuracyjnego.

Fundusz kuracyjny jest osobą prawną i posiada wszelkie uprawnienia przysługujące osobom prawnym w myśl ogólnych przepisów.

Taksy i opłaty mogą być pobierane jedynie na podstawie odnośnych statutów. Statuty dotyczące wysokości taks i opłat na rzecz funduszu kuracyjnego projektuje Komisja Zdrojowa, zatwierdza zaś i ustala Wojewoda.

Fundusz kuracyjny może być użyty tylko na pokrycie wydatków, wynikających z zakresu działania Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego.

§ 22.

Od opłaty taksy kuracyjnej są zwolnieni:

1. lekarze, ich żony i dzieci będące na ich utrzymaniu
2. urzędnicy, którzy przebywają w zdrojowisku służbowo.
3. osoby, które uzyskały zwolnienie na mocy uchwały Wydziału Wykonawczego.

§ 23.

Wojewodzie w I-szej instancji, oraz Ministrowi Zdrowia w II-giej instancji służy prawo kontroli działalności Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego.

Delegowanym urzędnikom winien przewodniczący Komisji Zdrojowej, oraz członkowie Wydziału Wykonawczego przedstawić wszelkie akta i księgi, udzielić żądanych wyjaśnień, oraz umożliwić wstęp do wszystkich zakładów, przedsiębiorstw i urządzeń prowadzonych przez Komisję Zdrojową.

Wszelkie decyzje Komisji w przedmiocie pozbycia, zamiany, obciążenia majątku nieruchomego, stanowiącego własność funduszu kuracyjnego, jak również zaciągania pożyczek długoterminowych wymagają zatwierdzenia Ministra Zdrowia.

§ 24.

Jeżeli Komisja Zdrojowa nie wstawia do preliminarza budżetowego sum na niezbędne inwestycje względnie wydatki, które należy pokryć z funduszu kuracyjnego w myśl obowiązujących przepisów niniejszego statutu, oraz umów, czyni to Minister Zdrowia przy równoczesnym wskazaniu źródeł pokrycia.

§ 25.

Jeżeli Komisja Zdrojowa nie wypełnia dokładnie swych zadań lub też przekracza zakres swej działalności, Minister Zdrowia na wniosek Wojewody Krakowskiego może rozwiązać Komisję i zarządzić utworzenie nowej najdalej w terminie 6 miesięcy od chwili doręczenia odnośnej decyzji przewodniczącemu Komisji Zdrojowej.

Z chwilą rozwiązania Komisji, automatycznie rozwiązuje się i Wydział Wykonawczy. Na czas od daty rozwiązania Komisji aż do ukonstytuowania się nowej na wniosek Wojewody, Minister Zdrowia mianuje Komisarza rządowego, któremu przysługiwać będą wszelkie kompetencje Komisji Zdrojowej i Wydziału Wykonawczego.

§ 26.

Wojewodzie Krakowskiemu przysługuje prawo uzupełnienia niniejszego Statutu, oraz wprowadzenia do niego zmian po wysłuchaniu opinii Komisji Zdrojowej, oraz uzyskania zgody Ministra Zdrowia.

§ 27.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia go przez Wojewodę.

Zał. 1 do statutu.

Regulamin dla Komisji Zdrojowej.

§ 1.

Komisja Zdrojowa zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby, a w każdym razie dla uchwalenia preliminarza rocznego budżetu, oraz dla rozpatrzenia rocznych sprawozdań rachunkowych. Posiedzenia Komisji odbywają się w lokalu, wyznaczonym przez przewodniczącego.

§ 2.

Posiedzenie zwołuje przewodniczący, a w razie zachodzącej przeszkody z jego strony (§ 15 statutu) zastępca przewodniczącego, podając termin, oraz porządek obrad posiedzenia wszystkim członkom Komisji co najmniej na 5 dni, w sprawach wyjątkowo pilnych co najmniej na 24 godzin przed terminem posiedzenia.

§ 3.

Przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Komisji, o ile tego żąda co najmniej 3-ch członków Komisji lub Władza nadzorcza, przy czym, żądający winni podać porządek obrad. Posiedzenie takie winno być zwołane na termin nie później jak 10 dni po zgłoszeniu żądania.

Sprawy zgłoszone muszą być rozpatrywane na tym posiedzeniu.

§ 4.

Uchwały Komisji Zdrojowej, o ile Statut nie zawiera postanowień odmiennych są ważne, jeżeli powzięte zostały więcej niż połową obecnych głosów przy obecności przynajmmniej połowy liczby członków Komisji, w tej liczbie przewodniczącego względnie jego zastępcy.

W razie równości głosów przeważa zdanie, za którym wypowiedział się przewodniczący. Głosowanie odbywa się jawnie, Komisja może jednak uchwalić głosowanie tajne.

Jeżeli na posiedzenie nie zbierze się liczba członków potrzebna do powzięcia uchwały, powinien przewodniczący najdalej wciągu 2-ch tygodni zwołać powtórne posiedzenie Komisji z tym samym porządkiem obrad. Uchwały Komisji są wtedy ważne, o ile przybędzie na posiedzenie co najmniej 6-ciu członków. Członek Komisji nie może brać udziału w posiedzeniu Komisji, jeżeli przedmiot dotyczy jego własnych interesów prywatnych lub też interesów jego współmałżonka, albo osób z nim spokrewnionych w linii prostej, a w linii bocznej do trzeciego stopnia lub powinowatych do drugiego stopnia włącznie.

Członek taki winien jednak na żądanie Komisji stawić się przed nią dla udzielenia wyjaśnień.

§ 5.

Członkowie Komisji Zdrojowej będący członkami Wydziału Wykonawczego mogą brać udział w posiedzeniach Komisji, jednak bez prawa głosowania nad sprawozdaniem z czynności Wydziału Wykonawczego i nad takimże sprawozdaniem rachunkowym. W tym wypadku nie będą obowiązywały postanowienia ustępu 1, § 4. niniejszego regulaminu. Uchwała w tym razie wymaga dalszej ważności więcej niż połowy głosów pozostałych członków obecnych na posiedzeniu.

Na posiedzeniach Komisji Zdrojowej, przewodniczący Komisji, a w razie nieobecności zastępca przewodniczącego, zagaja i zamyka posiedzenie, przedstawia porządek obrad, kieruje obradami i przestrzega porządku. On też podpisuje wszelkie pisma, wychodzące na zewnątrz, przy czym dokumenty, mocą których Komisja przyjmuje na siebie zobowiązania wobec osób trzecich, winny zawierać nadto podpis drugiego członka Komisji.

§ 6.

Z każdego posiedzenia Komisji Zdrojowej winien być spisany protokół zawierający datę i miejsce posiedzenia, nazwiska uczestników, przedmiot obrad, zgłoszone wnioski i zapadłe uchwały.

Protokół podpisują: przewodniczący, sekretarz i ewentualnie protokolant. Uchwały Komisji Zdrojowej będą opatrzone liczbą kolejności i wciągane do osobnego skorowidza.

W protokole podpisanym żadnych zmian wprowadzać nie wolno.

Zał. 2 do statutu.

Regulamin dla Wydziału Wykonawczego.

§ 1.

Wydział Wykonawczy zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby. Posiedzenia Wydziału odbywają się w Swoszowicach.

§ 2.

Posiedzenia zwołuje przewodniczący, w razie zachodzącej z jego strony przeszkody, zastępca przewodniczącego, podając termin, oraz porządek obrad posiedzenia wszystkim członkom Wydziału, co najmniej na 48 godzin przed terminem posiedzenia.

W wypadkach szczególnie pilnych, może przewodniczący zwołać posiedzenie Wydziału bez zachowania formalności wymienionych w poprzednim ustępie.

§ 3.

Przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Wydziału na żądanie co najmniej 2-ch członków Wydziału.

Posiedzenie takie winno być zwołane na termin nie później niż 3 dni po zgłoszeniu żądania.

§ 4.

Uchwały Wydziału Wykonawczego wymagają dla swej ważności więcej niż połowy głosów członków obecnych na zebraniu. Przy równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Dla powzięcia uchwał wymagana jest obecność przynajmniej 3-ch członków Wydziału.

Gdyby mimo dwukrotnego formalnego zwołania, Wydział nie zebrał się w wymaganym komplecie, przewodniczący może sam zdecydować sprawy objęte porządkiem obrad i na najbliższym posiedzeniu powiadomić o tym Wydział.

§ 5.

Na posiedzeniach Wydziału Wykonawczego przewodniczący względnie jego zastępca kieruje obradami, przestrzega porządku, zamyka i otwiera posiedzenia.

§ 6.

Członek Wydziału nie może wogóle załatwiać spraw, ani brać udziału w posiedzeniach Wydziału, gdy przedmiot dotyczy jego własnych interesów lub też interesów jego współmałżonka, albo osób z nim spokrewnionych w linii prostej, a w linii bocznej do trzeciego stopnia lub powinowatych do drugiego stopnia włącznie.

Członek taki winien jednak na żądanie Wydziału Wykonawczego stawić się przed nim dla udzielenia wyjaśnień.

§ 7.

Z każdego posiedzenia Wydziału Wykonawczego winien być spisany protokół, zawierający datę i miejsce posiedzenia, nazwiska uczestników, przedmiot obrad, zgłoszone wnioski i zapadłe uchwały.

Protokół prowadzi zasadniczo protokolant, podpisują zaś przewodniczący i sekretarz.

W protokole podpisanym żadnych zmian wprowadzać nie wolno.

Wojewoda Krakowski Kraków, 3. X. 1945.

L. S. G. 7—3/45.

Na podstawie art. 10 ustawy z dn. 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 254) w brzmieniu ustalonym Rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) zatwierdzam zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego z dnia 22 września 1945 r. niniejszy statut tymczasowy zdrojowiska Swoszowice, wraz z regulaminem dla Komisji Zdrojowej, oraz regulaminem dla Wydziału Wykonawczego.

Wojewoda: w z. **Dr. Robel Zygmunt**

Wicewojewoda.

Poz. 58.

OBWIESZCZENIE

URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO KRAKOWSKIEGO

z dnia 19 października 1945 r.

w sprawie podania Mgr. Henryka Polaczka o udzielenie Koncesji na nową aptekę publiczną w Krakowie.

Na podstawie postanowień § 48 ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. Dz. U. R. P. Nr. 5 z r. 1907 podają do powszechnej wiadomości, że magister farmacji Henryk Polaczek wniósł dnia 20 VII. 1945 r. podanie do Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego o koncesję na nową aptekę publiczną w Krakowie przy ul. Juliusza Lea w odcinku między ulicami Konarskiego, a Misjonarską z uwzględnieniem wszystkich narożników w tym odcinku.

Wzywam zatem tych właścicieli aptek publicznych, którzy czuliby się w swej egzystencji zagrożeni przez utworzenie wspomnianej apteki, by w ciągu 4 tygodni, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia, wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do Zarządu Miejskiego.

Za Wojewodę: **Mgr. A. Filemonowicz**

Insp. Farmaceutyczny

Dział nieurzędowy

Przetargi.

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Odbudowy, ogłasza przetarg nieograniczony na roboty remontowe w Kościele Państwowego Szpitala św. Łazarza w Krakowie.

Podkładki ofertowe można otrzymać w tutejszym Urzędzie, Wydziale Odbudowy na III. piętrze, pokój Nr 166 za zwrotem kosztów ich sporządzenia, gdzie również udzielane będą dotyczące wyjaśnienia. Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na roboty remontowe w Kościele Państwowego Szpitala św. Łazarza w Krakowie, należy wrzucać do skrzynki na oferty znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III. p. w rejonie Wydziału Odbudowy.

Do oferty winien być dołączony kwit na wpłacone do kasy Urzędu Skarbowego Nr 1, przy ul. Wiślnej 7 wadium w wysokości 2.000 zł (słownie dwa tysiące złotych).

Wadium to bedzie zwrócone oferentom, którzy nie utrzymają się przy przetargu, po jego rozstrzygnięciu.

Oferty bez wadium nie będą rozpatrywane.

W czasie budowy i przy odbiorze robót obowiązują „Warunki Ogólne i Szczegółowe przy wznoszeniu budowli wojskowych, Ministerstwa Spraw Woskowych".

Termin składania ofert upływa z dniem 2 listopada 1945 r. o godz. 10-tej. Otwarcie ofert nastąpi dnia 2 listopada 1945 r. o godz. 10·30.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Za Wojewodę: **Inż. Ueberall**

za Naczelnika Wydziału Odbudowy.

Urząd Wodno-Melioracyjny w Tarnowie ogłasza przetarg nieograniczony na roboty ziemne przy zasypywaniu rowu przeciwpancernego w stopie wału rzeki Kisieliny wraz z uzupełnieniem uszkodzonych wałów w ilości 15.000 m³ w km od 1.000 — 14.300 w ramach załączonego ślepego kosztorysu.

Roboty należy uważać jako niepodzielną całość i należy je wykonać zgodnie z ogólnymi warunkami budowy.

Urząd Wodno-Melioracyjny w Tarnowie zastrzega sobie zmniejszenie lub zwiększenie rozmiaru przewidzianych robót o 50%.

Roboty winny być rozpoczęte najpóźniej w ciągu 2 tygodni od wydania pisemnego zlecenia na wykonanie robót, a ukończenie w terminie do dnia 20. XII. 45.

Za zwłokę w niedotrzymaniu powyższych terminów z winy przedsiębiorcy, nałożona będzie kara pieniężna w wysokości 500 zł na każdy dzień zwłoki.

Warunki płatności: 10% od kosztorysu jako zaliczka przed rozpoczęciem robót za jednoczesnym złożeniem gwarancji.

Rachunki złożone w trakcie budowy będą wypłacane w ciągu dni 14, licząc od dnia złożenia rachunków sporządzonych na podstawie protokolarnego przyjęcia robót przez Kierownika Urzędu w Tarnowie, z potrąceniem 10% jako częściowy zwrot zaliczki, oraz 5% na fundusz gwarancyjny, który określa się na 6 miesięcy.

Rachunki nie mogą być szybciej składane jak co 2 tygodnie. Po okresie 6-ciu miesięcy od daty ukończenia robót i ich komisyjnego przyjęcia, zostanie wypłacona pozostałość należytości.

Oferty winny być składane w Urzędzie Wodno-Melioracyjnym w Tarnowie, ulica Narutowicza 15, zgodnie z wymaganiami rozp. Rady Ministrów z dnia 29. I. 1937 (Dz. U. Nr 13 z dnia 26. II. 1938) § 18—22 włącznie, w terminie do 5. XI. 1945 r., godz. 10-ta, w którym to czasie nastąpi w tym Urzędzie komisyjne otwarcie ofert.

Jako wadium należy złożyć na ręce przewodniczącego komisji przetargowej 2% od oferty w gotówce (książeczki P. K. O.).

Złożona oferta obowiązuje oferenta pod rygorem utraty wadium w ciągu 2-ch tygodni od daty przetargu. Bliższych informacji udzieli Urząd Wodno-Melioracyjny w godzinach urzędowych od dnia ogłoszenia do dnia przetargu, gdzie również można zaznajomić się z projektem, oraz otrzymać podkładki ofertowe.

Urząd zastrzega sobie prawo wyboru oferenta bez względu na cenę, a także prawo uznania, że przetarg nie dał wyniku.

Kierownik Urzędu: **Inż. A. Iwanow.**

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Komunikacyjny ogłasza niniejszym publiczny przetarg ofertowy na wykonanie robót przy budowie lodowców (izbic) przy moście na rzece Rabie w Proszówkach, w ciągu drogi państw. Nr 13/1 Tarnów — Kraków z terminem wykonania **do dnia 15 stycznia 1946 r.**

Przetargiem będzie objęta robocizna przy budowie wymienionych izbic (lodowców) oraz zwózka materiałów drewnianych z lasów i składów państwowych i materiałów żelaznych ze stacji kolejowej w Bochni, względnie z innych miejsc wskazanych przez tutejszy Urząd na miejsce budowy.

Plany budowy, wykazy materiałów oraz warunki ogólne dostaw i robót w podległej Ministrowi Komunikacji administracji dróg kołowych i wodnych i wyciąg z tymczasowych przepisów szczegółowych Ministerstwa Komunikacji są do wglądu w Urzędzie Wojewódzkim, Wydziale Komunikacyjnym w Krakowie, ul. Basztowa L. 22, III. p., pokój Nr 183.

Tamże można otrzymać podkłady ofertowe (ślepe kosztorysy) oraz wszelkie wyjaśnienia.

Oferty należycie opieczętowane należy składać w godzinach urzędowych w wymienionym Wydziale Komunikacyjnym (Basztowa 22, III. p.) w pokoju Nr 167 w terminie do dnia **7 listopada 1945 r.** godz. 10-ta w którym to dniu i godzinie nastąpi publiczne otwarcie ofert.

Do wniesionych ofert winno być dołączone wadium w wysokości 1·5% oferowanej kwoty. Wydział Komunikacyjny zastrzega sobie prawo wolnego wyboru oferenta, nie uwzględnienia żadnej oferty lub unieważnienia przetargu.

Za Wojewodę: **Inż. Praczyński** w. r.
Naczelnik Wydziału Komunikacyjnego.

Dyrekcja Dróg Wodnych w Krakowie, ogłasza przetarg nieograniczony na umocnienie skarpy na zbiorniku koło zapory w Porąbce, przez wykonanie gurtów na zaprawie cementowej i obrukowanie na sucho na ogólnej powierzchni 1.420 m².

Podkładki ofertowe można otrzymać w tut. Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie, ul. Basztowa 22, III. piętro, pokój Nr. 155 za zwrotem kosztów ich sporządzenia, gdzie również udzielane będą dotyczące wyjaśnienia.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na umocniene skarpy na zbiorniku w Porąbce", należy wrzucać do skrzynki na oferty znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III. piętrze w rejonie Wydziału Odbudowy.

Do oferty winien być dołączony kwit na wpłacone do Kasy Urzędu Skarbowego Nr. 1, przy ul. Wiślnej 7, wadium w wysokości 2% od kwoty oferowanej.

Wadium to będzie zwrócone oferentom, którzy nie utrzymają się przy przetargu, po jego rozstrzygnięciu.

Oferty bez wadium nie będą rozpatrywane.

Czas trwania robót określa się na dwa miesiące od daty otrzymania zlecenia.

W czasie budowy i przy odbiorze robót obowiązują „Warunki Ogólne i Szczegółowe".

Termin składania ofert upływa dnia 10 listopada 1945 r. o godz. 9-tej rano. Otwarcie ofert nastąpi dnia 10 listopada 1945 r. o godz. 9·30 rano.

Dyrekcja Dróg Wodnych zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Kraków, dnia 27 października 1945 r.

Inż Adam Bielański
Kierownik Dyrekcji

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Komunikacyjny ogłasza niniejszym publiczny przetarg ofertowy na wykonanie robót przy budowie lodowców (izbic), przy moście na rzece Rabie w Książnicach w ciągu drogi wojewódzkiej Nr. 12 Myślenice-Bochnia-Świniarów z terminem wykonania do dnia 15 stycznia 1946 r.

Przetargiem będzie objęta robocizna przy budowie wymienionych lodowców oraz zwózka materiałów drewnianych z lasów i składów państwowych i materiałów żelaznych ze stacji kolejowej w Bochni. względnie z innych miejsc, wskazanych przez tut. Urząd na miejsce budowy.

Plany budowy, wykazy materiałów, oraz Warunki Ogólne dostaw i robót w podległej Ministrowi Komunikacji administracji dróg kołowych i wodnych i wyciąg z Tymczasowych przepisów szczegółowych Ministerstwa Komunikacji są do wglądu w Urzędzie Wojewódzkim, Wydziale Komunikacyjnym w Krakowie, ul. Basztowa 22, III. p., pokój Nr. 183.

Tamże można otrzymać podkłady ofertowe (ślepe kosztorysy), oraz wszelkie wyjaśnienia.

Oferty należycie opieczętowane należy składać w godzinach urzędowych w wymienionym Wydziale Komunikacyjnym (Basztowa 22, III. p.) w pokoju w pokoju Nr. 167 w terminie do dnia 10 listopada 1945 r. godzina 10-ta, w którym to dniu i godzinie nastąpi publiczne otwarcie ofert.

Do wniesionych ofert winno być dołączone wadium w wysokości 1½% oferowanej kwoty.

Wydział Komunikacyjny zastrzega sobie prawo wolnego wyboru oferenta, nieuwzględnienie żadnej oferty lub unieważnienie przetargu.

Za Wojewodę: **Inż. Al. Praczyński** wr.
Naczelnik Wydziału Komunikacyjnego

Czasowe zwinięcie urzędu poczt.-telekom. Kalwaria Zebrzydowska 2.

W związku z zaistniałymi trudnościami lokalowymi zwija się czasowo z dniem 20 października 1945 r. Urząd poczt.-telekom. Kalwaria Zebrzydowska 2, powiat Wadowice. Obszar pocztowy zwiniętego urzędu składający się z miejscowości: Brody, Solca, Solca Druga, Cedron, pod Wniebostąpieniem, Na Dróżkach, Błażówka, Siedziałówka, włącza się do zamiejscowego obszaru urzędu Kalwaria Zebrzydowska 1.

Unieważnienie zagubionych wzgl. skradzionych dokumentów.

Henryk Lieberfreund, urodz. 18. I. 1898 r., zamieszkały w Krakowie, ul. Dwernickiego 6, unieważnia zgubioną książeczkę inwalidzką, wystawioną w r. 1932 przez Starostwo powiatowe w Krakowie.

Gottlib Wolf, urodz. 5. VII. 1896 r. w Proszówkach, a zamieszkały w Bochni, ul. Kazimierza Wielkiego 3, unieważnia skradzione zaświadczenie obyw. polskiego, wystawione przez Starostwo pow. w Bochni, oraz dokumenty z obozu koncentracyjnego Mauthausen.

Szkarłat Zenon, urodz. 18. IX. 1926 w Szczawnicy, unieważnia zgubioną kartę rozpoznawczą wystawioną w grudniu 1941 r. przez Starostwo pow. w Bochni.

Jadwiga Wiśniowska nauczycielka, zamieszkała w Bochni, ul. Trudna — unieważnia dowód osobisty Nr 5622 wydany w Jarosławiu.

Unieważnia się skradzioną legitymację Nr 1485 wydaną przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie, dla pocztyliona **Sęka Izydora.**

PRZEDRUKI

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA R. P.

z dnia 22 marca 1928 r.

o postępowaniu administracyjnym

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341),

z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 28 XII. 1934. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) i ustawy z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, p. 16).

Na podstawie art. 44 ust. 6. Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

1. Postanowienia ogólne.

Art. 1. Postanowienia rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do postępowania we wszystkich sprawach z zakresu prawa administracyjnego, załatwianych przez władze i urzędy administracji państwowej i samorządu terytorialnego, o ile rozporządzenie to nie przewiduje wyjątków.

2. Właściwość.

Art. 2. 1. Właściwość władz rzeczową i miejscową ustala się na podstawie przepisów o ich zakresie działania, a następnie na podstawie innych przepisów.

2. Władza powinna z urzędu przestrzegać swej właściwości rzeczowej i miejscowej.

3. Jeżeli wniesiono podanie do władzy niewłaściwej, winna ona niezwłocznie podanie to skierować do władzy jej zdaniem właściwej z równoczesnym zawiadomieniem o tym wnoszącego, lub zwrócić mu podanie ze wskazaniem tej władzy.

Art. 3. 1. Jeżeli obowiązujące przepisy nie określają właściwości miejscowej, wówczas ustala się tę właściwość:

a) w sprawach dotyczących nieruchomości — podług miejsca położenia nieruchomości;

b) w sprawach dotyczących prowadzenia przedsiębiorstwa lub jego zakładu — podług miejsca, w którym przedsiębiorstwo lub zakład są, mają być, albo były prowadzone;

c) w innych sprawach — podług miejsca faktycznego zamieszkania w kraju strony lub jednej ze stron, a mianowicie strony obowiązanej; jeżeli żadna ze stron zamieszkania w kraju nie posiada, podług miejsca pobytu jednej z nich; jeżeli strony przebywają zagranicą, podług ostatniego wiadomego miejsca zamieszkania jednej ze stron w kraju; wreszcie — podług miejsca, w którym wynikła sprawa.

2. Jeżeli jednak w sposób wskazany właściwość miejscowa ustalić się nie da, wówczas władzę miejscowo-właściwą wyznacza naczelna władza rzeczowo-właściwa.

Art. 4. Jeżeli właściwości rzeczowej w sposób przewidziany w art. 2, ust. 1 ustalić się nie da, albo jeżeli obowiązujące przepisy przewidują właściwość władz już nieistniejących, a nie można ustalić, kto przejął ich uprawnienia, wówczas właściwą jest w I. instancji powiatowa władza administracji ogólnej, w II. instancji — wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 5. 1. Spory o właściwość rzeczową lub miejscową między władzami administracyjnymi, mającymi wspólną władzę przełożoną, rozstrzyga najbliższa wspólna ich władza przełożona.

2. Spory o właściwość między władzami, mającymi różne władze przełożone, rozstrzyga: między władzami powiatowymi właściwy miejscowy wojewoda, po uprzednim porozumieniu się z kierownikiem zaiteresowanej władzy II. instancji; między władzami wojewódzkimi — Minister Spraw Wewnętrznych po uprzednim porozumieniu się z zainteresowanym ministrem; między ministrami — Prezes Rady Ministrów.

3. Ten sam tryb postępowania ma zastosowanie w wypadkach, w których uzasadniona jest właściwość dwóch lub więcej władz.

4. Przepisy artykułu niniejszego mają zastosowanie do sporów o właściwość między władzami samorządu terytorialnego, lub też tymi władzami, a władzami administracyjnymi państwowymi, z tą zmianą, że o ile chodzi o spory władz samorządowych między sobą w sprawach własnego zakresu działania, decyzja należy do właściwych władz nadzorczych nad samorządem; w innych wypadkach rozstrzyga starosta, wojewoda względnie Minister Spraw Wewnętrznych.

5. Przepisy poszczególnych ustaw, przewidujące załatwianie spraw przez władze w porozumieniu ze sobą pozostają nienaruszone.

Art. 6. Gdy między władzami toczy się spór o właściwość, lub gdy uzasadniona jest właściwość kilku władz, a zwłoka w załatwieniu grozi niebezpieczeństwem, wówczas każda z władz winna przedsięwziąć w obrębie swego zakresu działania konieczne czynności, zawiadamiając o tym inne władze.

3. Wyłączanie urzędników administracyjnych.

Art. 7. 1. Urzędnik powinien się wyłączyć:

a) w sprawie, w której sam jest stroną, albo pozostaje do strony w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziaływa na jego osobiste prawa i obowiązki;

b) w sprawie żony, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia włącznie, rodzeństwa i ich dzieci;

c) w sprawie swych rodziców przybranych, dzieci przysposobionych oraz osób, będących pod jego opieką lub kuratelą;
d) w sprawie, w której był lub jest pełnomocnikiem jednej ze stron;
e) w postępowaniu odwoławczym, jeżeli brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonej decyzji;
f) w sprawie, z powodu której wdrożono przeciw niemu dochodzenie wstępne, postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe.

2. Przełożony może wyłączyć podwładnego urzędnika jeżeli uzna to za potrzebne ze względu na interes publiczny.

Art. 8. W wypadkach wyłączenia urzędnik powinien być bezzwłocznie zastąpiony przez innego, a do tego czasu ma przedsiębrać tylko te czynności, które nie cierpią zwłoki.

4. Osoby interesowane i ich pełnomocnicy.

Art. 9. 1. Osobą interesowaną jest każdy kto żąda czynności władzy, do kogo czynność władzy się odnosi lub też czyjego interesu czynność władzy choćby pośrednio dotyczy.

2. Osoby interesowane, które uczestniczą w sprawie na podstawie roszczenia prawnego lub prawnie chronionego interesu, są stronami.

3. Wszystkie przepisy dotyczące osób interesowanych, odnoszą się również do ich prawnych zastępców.

Art. 10. Zdolność prawną i zdolność do działań prawnych osób interesowanych ocenia władza według prawa cywilnego, o ile przepisy administracyjne w poszczególnych wypadkach nie stanowią inaczej.

Art. 11. Osoba interesowana może do zastąpienia siebie upoważnić pełnomocnika, o ile nie jest wymagane jej osobiste działanie.

Art. 12. 1. Pełnomocnikiem może być osoba własnowolna, o ile poszczególne przepisy prawne nie stanowią inaczej.

2. Oprócz pełnomicnictw, sporządzonych lub poświadczonych w urzędach i przez notariuszów, są dopuszczalne również pełnomicnictwa prywatne, o ile ich wiarogodność nie budzi wątpliwości.

3. Pełnomocnictwa mogą być sporządzone oddzielnie, albo zawarte w protokółach, adnotacjach, podaniach itp.

4. Poza tym władza w sprawach mniejszej wagi może nie żądać pełnomocnictwa, jeżeli zastępcami osób interesowanych są członkowie rodziny, osoby należące do wspólnego gospodarstwa domowego lub ich pracownicy, a władza nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu uprawnienia do zastępstwa.

5. Władza nie dopuści pełnomocnika, który trudni się zawodowo zastępstwem stron, nie mając odpowiednich uprawnień.

Art. 13. Dla osób nieobecnych lub niezdolnych do działań prawnych, a nie mających zastępcy prawnego, może władza wystąpić do sądu z wnioskiem o wyznaczenie takiego zastępcy.

Art. 14. 1. Osoby interesowane i ich pełnomocnicy mają prawo w godzinach do tego przeznaczonych dowiadywać się o biegu spraw.

2. Strona lub też należycie upoważniony jej pełnomocnik może na podstawie zezwolenia władzy w obecności urzędnika, wyznaczonego przez naczelnika urzędu, przeglądać akta administracyjne, które zdaniem władzy zawierają dane niezbędne dla strony celem uzasadnienia jej praw i interesów.

3. Władza może na prośbę strony zezwolić na wydanie odpisów z dokumentów, o ile to ze względu na interes publiczny jest dopuszczalne.

4. Od zarządzeń, wydanych w myśl artykułu niniejszego, nie przysługuje żaden środek prawny oddzielnie od odwołania co do istoty sprawy.

5. Uprawnienia, przewidziane w ust. 1—3, nie mogą być wykonywane ze szkodą dla tajemnicy urzędowej.

5. Wnoszenie podań.

Art. 15. 1. Prośby, odwołania, skargi, zażalenia itp. podania mogą być wnoszone do władz pisemnie lub telegraficznie, a także zgłaszane ustnie do protokółu, o ile specjalne przepisy i rodzaj sprawy nie stoją temu na przeszkodzie.

2. W razie zwrócenia się telegraficznego bez poświadczenia podpisu, władza ma prawo, gdy zachodzi wątpliwość, żądać od osoby interesowanej pisemnego potwierdzenia telegramu. W wypadku potwierdzenia uważa się, że podanie zostało wniesione ważnie w terminie pierwotnym.

Art. 16. 1. Podanie powinno zawierać:
a) wskazanie władzy, do której jest skierowane;
b) wskazanie zarządzenia lub orzeczenia, którego wydania albo uchylenia petent się domaga;
c) datę;
d) podpis;
a gdy podanie jest pierwszym w sprawie — winno zawierać nadto:
e) adres petenta.

2. Za nieumiejącego lub niemogącego się podpisać podanie podpisuje inna osoba przez niego uproszona swoim nazwiskiem czytelnie, wskazując swoje miejsce zamieszkania i zaznaczając przed podpisem, że podpis ten uskutecznia zamiast interesowanego na jego prośbę.

3. Podania bez podpisu lub też z podpisem, wykonanym sposobem mechanicznym, władza może nie przyjąć, o ile ma wątpliwość, czy podanie zostało wniesione z wolą osoby interesowanej. W razie potrzeby władza wyznacza stosowny termin dla potwierdzenia podania. W wypadku potwierdzenia uważa się, że podanie zostało wniesione ważnie w terminie pierwotnym.

4. Podobnie władza może postąpić również w wypadkach, gdy podanie ma inne braki formalne, jak np. jest nieczytelne, w treści swej niezrozumiałe, napisane z pogwałceniem przepisów o języku podań itp.

Art. 17. Jeżeli podanie, wniesione przez jedną lub więcej osób, dotyczy kilku spraw, z których każda powinna być załatwiona oddzielnie, władza uczyni przedmiotem swego załatwienia jedną z nich jej zdaniem najważniejszą z pośród tych, do których załatwienia jest właściwą, zawiadamiając o tym wnoszącego.

Art. 18. Na żądanie osoby interesowanej władza obowiązana jest potwierdzić odbiór podania.

6. Protokóły i adnotacje w aktach.

Art. 19. 1. Protokóły w postępowaniu administracyjnym sporządza władza, gdy uzna to za potrzebne.

2. Należy sporządzać protokół:
a) o przyjęciu zgłaszanych ustnie podań;
b) o przesłuchaniu osób interesowanych, świadków i biegłych;
c) o oględzinach i ekspertyzach, gdy dokonane są z udziałem władz;
d) o ustnym ogłoszeniu decyzji;
e) o rozprawie ustnej.

Art. 20. 1. Protokół sporządza się tak, aby z niego widoczne było, kto kiedy, gdzie i jakich czynności urzędowych dokonał, kto był przy tym obecny w charakterze władz współdziałających, osób interesowanych, ich pełnomocników, świadków i biegłych, co i w jaki sposób zapomocą dokonanych czynności ustalono i jakie zarzuty lub uwagi zgłosiły obecnie przy czynności osoby.

2. Jeżeli przesłuchani świadkowie i biegli zeznawali pod przysięgą, w protokóle przesłuchania należy to znaznaczyć. O ile zeznania różnią się między sobą,

każde zeznanie zapisuje się oddzielnie w miarę możności własnymi słowami osoby zeznającej bez zmian, opuszczeń i dodatków.

3. Osobom piśmiennym władza może zezwolić: na zapisywanie do protokółu swych zeznań, lub też w miejsce zeznania ustnego, gdy przesłuchanie ma się odbywać bez przysięgi, — na dostarczenie zeznania na piśmie. W tym wypadku zeznanie musi być napisane w całości własnoręcznie przez zeznającego.

4. Jeżeli przesłuchanie dokonane zostało za pośrednictwem tłumacza, należy zapisać również do protokółu, w jakim języku zeznanie złożone i kto był tłumaczem.

5. Protokół przesłuchania powinien być odczytany zeznającej osobie i przedstawiony jej do podpisu niezwłocznie po złożeniu zeznania. Wszelkie inne protokóły odczytuje się wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności urzędowej, które następnie winny protokół podpisać. Jeżeli ktokolwiek nie chce lub nie może podpisać protokółu, wówczas przyczynę tego zaznacza się w protokóle.

6. Skrobania w protokółach są wzbronione, poprawki i uzupełnienia można robić, lecz tak, aby wyrazy skreślone były jeszcze czytelne, a przy tym, aby poprawki były stwierdzone w protokóle przed jego podpisaniem.

Art. 21. Spostrzeżenia, otrzymane wiadomości i zarządzenia, które mają znaczenie dla sprawy, a nie stanowią podstawy do sporządzenia protokółu, urzędnik dokonywujący czynności powinien utrwalać w formie adnotacji w aktach przez siebie podpisanej.

7. Wezwania i doręczania.

Art. 22. 1. Władza ma prawo, w wypadkach zaś, gdy poszczególne przepisy to przewidują, — ma obowiązek wzywać osoby, od których potrzebuje wyjaśnień lub których udział w czynnościach władzy jest potrzebny, do złożenia tych wyjaśnień bądź osobiście w urzędzie, bądź pisemnie, bądź przez osoby inne, — jak również do udziału w czynnościach władzy.

2. Wezwanie powinno być opatrzone podpisem urzędnika władzy wzywającej.

3. W wezwaniu należy wskazać:

a) imię, nazwisko i adres wezwanego;
b) w jakiej sprawie i w jakim charakterze go się wzywa;
c) nazwę i adres władzy wzywającej;
d) czy wezwany ma się stawić osobiście, czy może złożyć wyjaśnienie na piśmie, czy może przysłać zamiast siebie pełnomocnika;
e) wyznaczyć odpowiedni termin, w ciągu którego powyższe żądanie władzy ma być spełnione, albo też wskazać ściśle dzień, godzinę i miejsce stawiennictwa wezwanego lub pełnomocnika;
f) wskazać, czy zadośćuczynienie wezwaniu jest obowiązkowe, a w razie twierdzącym — podać skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

Art. 23. 1. Wezwania i inne pisma urzędowe władza doręcza za potwierdzeniem odbioru przez pocztę lub przez swych funkcjonariuszów.

2. Pisma adresowane do miejscowości, w których nie ma zorganizowanej pocztowej służby doręczeń, doręcza się za pośrednictwem władzy gminnej.

Art. 24. 1. Jeżeli pismo nie zostało odbiorcy doręczone bezpośrednio w urzędzie, i o ile w danej sprawie nie obowiązuje doręczenie pisma pod wskazanym przez odbiorcę adresem, doręcza się je bądź w mieszkaniu odbiorcy, bądź w miejscu, gdzie znajduje się zarząd nieruchomości, nieruchomość lub przedsiębiorstwo odbiorcy, lub gdzie odbiorca wykonywa swoją pracę zawodową.

2. Do rąk odbiorcy w razie koniecznej potrzeby pismo może być doręczone w każdym miejscu.

3. Jeżeli nie może być zastosowane doręczenie w żadnym z miejsc powyższych, a nie ustanawia się zastępcy prawnego, wówczas można pismo pozostawić w urzędzie wysyłającym, a adresata zawiadomić o tym przez obwieszczenie, wywieszone na widocznym miejscu w urzędzie wysyłającym, oraz przez dwukrotne ogłoszenie w gazecie rządowej w odstępach co najmniej siedmiodniowych. W tym wypadku doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia.

Art. 25. 1. Pismo doręcza się odbiorcy o ile możności do rąk własnych.

2. W razie nieobecności odbiorcy pismo doręcza się dorosłemu domownikowi, zarządcy nieruchomości lub przedsiębiorstwa odbiorcy, jego pracownikowi, rządcy lub dozorcy domu, a w ostateczności — temu z sąsiadów odbiory, który się zobowiąże do doręczenia pisma.

Art. 26. 1. Jeżeli doręczenie nie może być dokonane do rąk własnych odbiorcy z powodu jego nieobecności, lub też do rąk osób, wymienionych w art. 25, ust. 2 z powodu nieobecności ich w miejscu doręczenia lub z powodu odmowy przyjęcia, — wówczas pismo należy złożyć we właściwym ze względu na miejsce doręczenia urzędzie gminnym (magistracie)*), a pismo nadesłane pocztą, w najbliższym urzędzie pocztowym, wywieszając o tym ogłoszenie:

a) we wskazanych wyżej urzędach odpowiednio, a prócz tego
b) na drzwiach mieszkania odbiorcy lub też na drzwiach lokalu, w którym znajduje się zarząd jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa, albo w którym odbiorca pracuje, albo na bramie jego nieruchomości.

2. Wykonanie tych czynności uważa się za doręczenie.

Art. 27. Jeżeli przyjęcia odmawia sam odbiorca, wówczas pismo z odpowiednią adnotacją zwraca się urzędowi wysyłającemu. W tym wypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.

Art. 28. 1. Niezależnie od potwierdzenia osoby lub urzędu, którym pismo przeznaczone dla odbiorcy zostawiono, organ doręczający oznacza na egzemplarzu pokwitowania czas, miejsce i sposób doręczenia, po czym pokwitowanie to niezwłocznie dostarczą władzy wysyłającej.

2. Pismo złożone w urzędzie gminnym (magistracie)*), lub pocztowym, pozostaje tam dla odbiorcy przez dni 30, po czym zwraca się władzy wysyłającej z zaznaczeniem o niezgłoszeniu się odbiorcy w powyższym terminie po odbiór pisma.

Art. 29. Jeżeli doręczenie zostało dokonane wadliwie, należy je powtórzyć i dokonać w sposób prawidłowy. Gdy jednak odbiorca pismo faktycznie otrzymał i data doręczenia da się niewątpliwie ustalić, to uważa się je za doręczone należycie w chwili faktycznego otrzymania go przez odbiorcę.

Art. 30. 1. Osoba interesowana, która w toku wiadomego jej postępowania zmienia miejsce zamieszkania, powinna o tym władzę zawiadomić.

2. W razie zaniedbania tego obowiązku, doręczenie pod poprzednim adresem w sposób, przewidziany w art. 26, ma skutek prawny.

Art. 31. W postępowaniu, wszczętym na skutek podania, podpisanego przez dwie lub więcej osób bez wskazania osoby, której należy doręczyć odpowiedź, wszelkie pisma doręcza się tylko jednej z podpisanych osób według uznania władzy, o ile nie określa tego inaczej inny przepis prawny.

Art. 32. 1. Osobiste stawiennictwo osób interesowanych przed władzą prowadzącą sprawę dla dania wyjaśnień może być wymagane tylko w wypadkach, gdy ze względu na wyjątkowo ważny interes publiczny władza uzna to za konieczne, a przy tym:

a) w sprawach, załatwianych przez urzędy gminne (magistraty), gdy wezwany zamieszkuje lub przebywa w obrębie tejże gminy;

---

*) Obecnie zarządy gminne i zarządy miejskie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294 z 1933 r.).

b) w sprawach, załatwianych przez władze powiatowe lub, władze wyższe w obrębie tego powiatu, w którym mieszka lub przebywa wezwany, jednakże w razie wezwania z odległości ponad 15 km, za wynagrodzeniem i za zwrotem kosztów, jak świadkom (art. 106).

2. Gdy nie można zastosować przepisów ust. 1, lit. a) i b), władza może dokonać przesłuchania zapomocą równorzędnej lub niższej władzy miejsca zamieszkania lub też pobytu wezwanego, albo też wskazać, że wezwany może bądź przysłać pełnomocnika, bądź złożyć wyjaśnienie na piśmie.

3. Osoba interesowana nie ma prawa uchylać się od udzielania na piśmie wyjaśnień, żądanych przez władze w interesie publicznym z wyjątkiem wypadków, wskazanych w art. 59 i 60 co do świadków. Zamiast składania wyjaśnień na piśmie, ma ona prawo dla ich złożenia stawić się osobiście w urzędzie wzywającym, albo w najbliższym rzeczowo właściwym urzędzie lub w urzędzie gminnym*), albo przysłać pełnomocnika.

Art. 33. W razie obowiązku stawiennictwa osobistego, a niemożności uczynienia tego w terminie lub w dniu wyznaczonym, osoba interesowana powinna niemożność tę uzasadnić. Za ważne przyczyny niestawiennictwa uważa się przyczyny, wskazane w art. 58 co do świadków.

Art. 34. 1. Jeżeli ze względu na brak czasu lub z innych przyczyn wzywanie sposobami, wskazanymi w art. 23, byłoby szczególnie utrudnione, można wzywać telegraficznie, telefonicznie lub w sposób inny najodpowiedniejszy ze względu na okoliczności.

2. Niestawiennictwo osób, wezwanych sposobami, wskazywanemi w ust. 1, pociąga za sobą skutki niestawiennictwa o tyle tylko, o ile władza nie będzie miała wątpliwości, że wezwanie doszło zawczasu do wiadomości wezwanego.

Art. 35. Przepisy rozporządzenia niniejszego o sposobie wzywania i doręczeniach nie uchylają mocy przepisów innych ustaw, które przewidują uskutecznianie tych czynności innym trybem, jak np. podawanie czynności władzy i stron do wiadomości osób interesowanych oraz wzywanie i doręczanie w drodze ogłoszeń, wywieszania list imiennych, wyłożenia akt w miejscach dostępnych dla osób interesowanych itp.

8. Terminy.

Art. 36. Przy obliczaniu terminów, oznaczonych na dni, nie wlicza się dnia czynności lub zdarzenia, miarodajnych dla rozpoczęcia biegu terminu; ostatni z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

Art. 37. Terminy, oznaczone na tygodnie, kończą się z upływem tego dnia w ostatnim tygodniu, który nazwą swą odpowiada dniu czynności lub zdarzenia, miarodajnych dla rozpoczęcia biegu terminu.

Art. 38. 1. Terminy, oznaczone na miesiące, kończą się z upływem tego dnia ostatniego miesiąca, który ma tę samą datę, jak dzień czynności lub zdarzenia, miarodajnych dla rozpoczęcia biegu terminu.

2. Jeżeli koniec terminu, oznaczonego na miesiące, wypada w takim miesiącu, który odpowiedniej daty nie posiada, wówczas termin kończy się z upływem ostatniego dnia tego miesiąca.

Art. 39. Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub święto ustawowe, to za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

Art. 40. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym.

Art. 41. 1. Jeżeli strona udowodni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia, może ona w terminie siedmiodniowym od ustania przeszkody prosić władzę o przywrócenie terminu.

2. Równocześnie należy dopełnić czynności, która miała być w terminie dopełniona.

3. Prośba o przywrócenie terminu może być wyłożona w piśmie stanowiącym dopełnienie czynności.

4. Przywrócenie terminu siedmiodniowego, przewidzianego w ust. 1, jest niedopuszczalne.

Art. 42. Prośbę o przywrócenie terminu dla odwołania rozstrzyga ostatecznie władza odwoławcza, w innych wypadkach — władza, wobec której czynność miała być dopełniona.

Art. 43. Prośba o przywwrócenie terminu nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji władzy, jednakże władza może wstrzymać wykonanie, gdy uzna to za uzasadnione.

9. Postępowanie wyjaśniające.

Art. 44. O ile poszczególne przepisy nie określają ściśle postępowanie dla ustalenia okoliczności, mających być podstawą rozstrzygnięcia, ma władza z urzędu ustanowiać zakres postępowania wyjaśniającego i środków dowodowych, potrzebnych dla należytego ustalenia stanu sprawy, kierując się przy tym względami celowości, szybkości, prostoty i zaoszczędzenia kosztów.

Art. 45. 1. Poza wypadkami, w których obowiązujące przepisy prawne nakazują przeprowadzanie rozprawy, władza może zarządzić przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w formie rozprawy ustnej, o ile w ten sposób da się osiągnąć znaczne przyśpieszenie i uproszczenie postępowania.

2. W szczególności władza może zarządzić z urzędu lub na wniosek rozprawę ustną:

a) o ile chodzi o uzgodnienie sprzecznych interesów stron;
b) o ile chodzi o rozpatrzenie sprawy przy udziale większej liczby osób interesowanych reprezentantów różnych działów administracji albo przy udziale świadków lub biegłych;
c) o ile badanie wyjaśniające ma być przeprowadzone poza siedzibą urzędu przez osobno delegowanego w tym celu urzędnika.

Art. 46. 1. O terminie rozprawy ustnej należy zawiadomić strony, świadków i biegłych, oraz zainteresowane władze i urzędy bezpośrednio, inne zaś osoby interesowane przez publiczne ogłoszenie w sposób, w danej miejscowości praktykowany.

2. W zawiadomieniu lub w ogłoszeniu o rozprawie ustnej należy:

a) określić dokładnie przedmiot, miejsce i czas rozprawy;
b) oznajmić, że interesowani mogą bądź stawić się osobiście, bądź złożyć na piśmie swe żądania, wnioski i zarzuty, najpóźniej do dnia poprzedzającego dzień rozprawy;
c) zwrócić uwagę na przepis ust. 2, art. 47.

Art. 47. 1. Urzednik prowadzący rozprawę obowiązany jest, mając zawsze na uwadze interes publiczny, dążyć do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, oraz możliwego uzgodnienia sprzecznych interesów stron, przy czym powinien dać możność osobom interesowanym zapoznania się ze sprawą, a także złożenia potrzebnych oświadczeń.

2. Władza może nie przyjąć w dalszym postępowaniu przed tą instancją żądań, wniosków i zarzutów, które nie zostały zgłoszone ani w terminie, przewidzianym w art. 46, ust. 2, lit. b), ani ustnie podczas rozprawy, jeżeli żądania, wnioski lub zarzuty przy należytej staranności zgłaszającego mogłyby być zgłoszone w terminach wyżej wskazanych, a zwłaszcza jeżeli władza dojdzie do wniosku, że zgłoszenia te zmierzają do przewlekania sprawy. Odmienne postanowienia poszczególnych ustaw pozostają w mocy.

Art. 48. Urzędnik, prowadzący rozprawę ustali jej przebieg i wynik w protokole, dołączając doń oświadczenia, złożone na piśmie.

---

*) Obecnie zarządy gminne i zarządy miejskie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294 z 1933 r.).

10. Dowody.

Art. 49. Jako środek dowodowy w postępowaniu administracyjnym służy wszystko, co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem.

Art. 50. O tym, czy dana okoliczność ma być przyjęta za udowodnioną, decyduje władza na podstawie swobodnej oceny wyników postępowania wyjaśniającego.

A. Dowód z dokumentów.

Art. 51. 1. Siłę dowodową dokumentów ocenia władza w granicach postanowień rozporządzenia niniejszego i innych przepisów prawnych.

2. Jeżeli zdaniem władzy istnieje uzasadnione podejrzenie, że przedstawiony dokument jest nieprawdziwy, może ona zależnie od znaczenia dokumentu dla sprawy, albo bieg postępowania administracyjnego w całości lub w części wstrzymać do czasu wyjaśnienia prawdziwości dokumentu, albo też postępowanie dalej prowadzić.

Art. 52. 1. Dokumenty publiczne, wystawione w przepisanej formie, stanowią zupełny dowód na to, co wedle nich urzędownie zostało stwierdzone, oświadczone lub zarządzone.

2. Dokumentem publicznym w rozumieniu artykułu niniejszego jest dokument, uznany za publiczny przez obowiązujące przepisy, albo wystawiony przez władzę publiczną w granicach jej kompetencji, albo przez osobę zaufania publicznego.

3. Dokumenty, wystawione jako publiczne przez władze obce, traktuje się według swobodnej oceny przy zastosowaniu obowiązujących przepisów prawnych.

Art. 53. Dokumenty prywatne, bądź podpisane przez wystawcę, bądź zaopatrzone znakiem ręcznym należycie uwierzytelnionym, stanowią zupełny dowód na to, że zawarte w nich oświadczenia pochodzą od wystawcy.

Art. 54. Moc dowodową ksiąg handlowych, dzienników agentów handlowych itd. ocenia się według obowiązujących w tym względzie przepisów.

Art. 55. Dopuszczalny jest dowód nieprawdziwości, zarówno dokumentów publicznych, jako też prywatnych.

Art. 56. Jeżeli osoba interesowana powołuje się na okoliczności, które można ustalić na podstawie akt urzędowych, będących w posiadaniu władz lub urzędów polskich, i przy tym wskazuje tę władzę lub urząd, wówczas władza akta te sprowadzi lub dokona w nich potrzebnych oględzin na miejscu.

B. Dowód ze świadków, biegłych i oględzin.

Art. 57. 1. Władza bada świadków bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek stron. Świadkowie badani na wniosek stron mogą być wzywani przez władzę, bądź sprowadzani za zgodą władzy przez same strony.

2. Władza może zamiast badania świadków ograniczyć się do żądania od nich zeznań na piśmie pod warunkami, wskazanymi w ust. 3, art. 20.

3. Jeżeli stawiennictwo świadka jest utrudnione bądź z powodu znacznej odległości jego miejsca zamieszkania od miejsca stawiennictwa, bądź z powodu choroby, władza może wzamian wzywania go bądź zażądać zeznań na piśmie, bądź zbadać świadka sama lub przez równorzędny albo niższy urząd w miejscu, znajdującym się w pobliżu zamieszkania świadka, a świadka, który z powodu choroby nie może się stawić przed władzą lub urzędem, — zbadać na miejscu.

4. Niewykonanie żądania władzy co do stawiennictwa lub złożenia zeznań na piśmie, świadek winien usprawidliwić.

Art. 58. 1. Władza może uznać ważne przeszkody, uniemożliwiające świadkowi stawienie się w terminie wyznaczonym, oraz usprawiedliwiające nieprzedstawienie w terminie wyznaczonym zeznań na piśmie.

2. W szczególności, za przyczyny usprawiedliwiające niestawiennictwo świadka uważa się chorobę świadka, jako też śmierć rodziców, męża, żony lub dzieci, przerwanie komunikacji, pozbawienie wolności i zbyt późne otrzymanie wezwania.

Art. 59. Nie mogą być badani w charaktetrze świadków:

a) osoby niezdolne do udzielania swoich spotrzeżeń, oraz osoby, które były niezdolne do spostrzeżenia faktu, mającego być udowodnionym;
b) duchowni co do tego, co im powierzono na spowiedzi lub pod tajemnicą duchowną;
c) wojskowi, funkcjonariusze państwowi, oraz pracownicy komunalni co do znanych im tajemnic urzędowych, chyba, że uzyskają zezwolenie na złożenie zeznań od swego przełożonego.

Art. 60. Nikt nie może odmówić zeznań w charakterze świadka, jednak świadek może odmówić odpowiedzi na pytania, gdy odpowiedź mogłaby spowodować karno-sądową odpowiedzialność, albo narazić na hańbę, albo wyrządzić bezpośrednio znaczną stratę majątkową w stosunku do samego świadka, jego małżonka, jego krewnego lub powinowatego linii wstępnej lub zstępnej, krewnego w linii bocznej do trzeciego, a powinowatego do drugiego stopnia, dziecka przysposobionego, rodziców przybranych, oraz osoby, nad którą świadek sprawuje opiekę lub kuratelę, albo spowodować naruszenie prawnie uznanej tajemnicy zawodowej.

Art. 61. 1. Przed badaniem, lub żądając złożenia zeznań na piśmie, władza uprzedzi świadka o grożącej mu odpowiedzialności za fałszywe zeznanie.

2. W razie konieczności przesłuchania świadka pod przysięgą władza zwraca się o zaprzysiężenie świadka do najbliższego sądu pokoju (powiatowego).*) Pozostają w mocy przepisy szczególne, przewidujące zaprzysięganie świadków przez władze administracyjne.

3. Świadkowie, od których przysięgi się nie odbiera, składają przed władzą administracyjną wzamian przysięgi przyrzeczenie zeznania prawdy według sumienia po uprzedzeniu ich, że przyrzecze to ma moc przysięgi.

4. Od przysięgi są zwolnieni duchowni wszystkich prawnie uznanych wyznań; osoby należące do wyznań nieuznających przysięgi; nieletni do lat 14; zstępni, gdy mają świadczyć w sprawie wstępnych i odwrotnie; małżonek, gdy ma świadczyć w sprawie współmałżonka; bracia i siostry w sprawach rodzeństwa; funkcjonariusze publiczni, którzy złożyli przysięgę służbową, o ile zeznania ich dotyczą faktów wiadomych im z tytułu pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 62. 1. Wzywanie i badanie biegłych dokonywa się na tych samych zasadach, co wzywanie i badanie świadków.

2. Przepisy, dotyczące stałych znawców pozostają w mocy.

Art. 63. Biegłego, przedstawionego przez stronę, władza nie przyjmie, a wezwanego wyłączy, gdy powstaje uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności.

Art. 64. 1. Żądania świadków i biegłych o przyznanie wynagrodzenia za stratę czasu i zwrot kosztów podróży winny być zgłoszone pod rygorem utraty roszczenia przed zakończeniem rozpoznania sprawy.

2. O przyznaniu wynagrodzenia dla świadków i biegłych, oraz jego wysokości, jak również o przy-

*) Na mocy art. 269 prawa o ustroju sądów powszechnych, sądy pokoju (powiatowe) otrzymały nazwę sądów grodzkich.

znaniu kosztów podróży decyduje władza rozpoznająca sprawę. Od decyzji w tym przedmiocie niema odwołania.

Art. 65. Władza może z urzędu albo na wniosek strony zarządzić oględziny na miejscu z udziałem lub bez udziału biegłych.

Art. 66. Strony, o ile zjawią się w czasie badania świadków, biegłych lub w czasie oględzin winny być dopuszczone do uczestniczenia w tych czynnościach, o ile interes publiczny nie stoi temu na przeszkodzie.

Art. 67. Za niewłaściwe zachowanie się w czasie rozprawy lub innych czynności urzędowych strony, świadkowie i biegli mogą być wydaleni z miejsca rozprawy lub z powyższych czynności przez kierującego urzędnika.

11. Załatwianie spraw.

Art. 68. 1. Sprawy należy załatwiać bez niepotrzebnej zwłoki i przy tym tak, aby nie cierpiał ani interes publiczny ani uprawnione interesy osób prywatnych.

2. Sprawy, które nie wymagają zbierania przedwstępnych informacyj, dochodzeń, opinij itp., winny być z reguły załatwiane niezwłocznie, o ile możności w formie ustnej i bezpośredniej, zarówno w stosunku do osób, które zgłaszają się w urzędzie, jako też przy sposobności wyjazdów służbowych poza siedzibą urzędu. Przy tym władza w miarę potrzeby ma utrwalać istotną część czynności urzędowej w protokóle lub w formie adnotacji na akcie.

3. Sprawy należy załatwiać w formie pisemnej i doręczać stronom odpowiednie pisma, jeżeli tego przepisy bądź wprost, bądź pośrednio wymagają, albo jeżeli to wyraźnie leży w interesie strony.

4. Załatwiając sprawę pisemnie, należy to czynić z możliwym pośpiechem, w każdym razie tak, aby sprawa została przez władzę administracji ogólnej w zakresie administracji spraw wewnętrznych zakończona najpóźniej w ciągu 3 miesięcy, a jeżeli sprawa ma być w myśl obowiązujących przepisów załatwiona po porozumieniu się z inną władzą, — najpóźniej w ciągu 5 miesięcy, o ile poszczególne przepisy nie ustalają terminów innych.

5. Do wszystkich spraw, załatwianych przez inne władze i w innym zakresie, niż wymienione w ustępie powyższym, terminy 3 i 5 miesięcy przedłuża się do 6 miesięcy.

Art. 69. 1. Do terminów, wskazanych w ust. 4 i 5, art. 68 nie wlicza się:

a) terminów specjalnych, przewidzianych w poszczególnych przepisach prawnych dla dopełnienia warunków, przez te przepisy wymaganych;
b) okresów zwłoki, spowodowanych bądź wyraźną winą osób interesowanych, bądź okolicznościami, niezależnymi od władzy decydującej.

2. Terminy, wskazane w ust. 4 i 5 art. 68, nie mają również zastosowania w wypadkach wstrzymania postępowania administacyjnego (art. 74).

Art. 70. 1. O ile w terminie, wskazanym w ust. 4 i 5, art. 68, sprawa nie zostanie całkowicie załatwiona, a poszczególne przepisy prawne nie przewidują skutków szczególnych na wypadek braku decyzji władzy w ciągu pewnego okresu czasu, strona ma prawo żądać przekazania sprawy do instancji wyższej celem jej załatwienia.

2. Podanie strony władza winna przekazać do instancji wyższej najdalej w ciągu trzech dni, bądź z aktami sprawy, bądź z wyjaśnieniem, że sprawa nie mogła być w terminie załatwiona z powodu okoliczności, przewidzianych w art. 69.

3. Władza wyższa, która załatwia sprawę za władzę niższą, działa w charakterze tej instancji, za którą spełnia tę czynność. Od takich orzeczeń, wydanych za władzę niższą, odwołanie, jeśli jest dopuszczalne, rozstrzyga władza instancyjnie wyższa od władzy rozstrzygającej.

Art. 71. Jeżeli niema podstawy prawnej lub faktycznej do merytorycznego załatwienia sprawy, będącej przedmiotem podania, władza pozostawia je bez załatwienia, a sprawę wszczętą już umarza, czyniąc odpowiednią adnotację na akcie i w miarę okoliczności zawiadamiając petenta.

12. Decyzje.

Art. 72. 1. W toku postępowania władza wydaje decyzje (orzeczenia i zarządzenia) tak często, jak tego zajdzie potrzeba.

2. Decyzje dzielą się na główne i incydentalne. Decyzje główne sprawę, będącą przedmiotem postępowania, załatwiają co do jej istoty, względnie sprawę kończą w danej instancji. Decyzje incydentalne rozstrzygają inne kwestie, wynikające w toku postępowania.

Art. 73. 1. Decyzja, od której nie służy odwołanie lub skarga w toku instancyj administracyjnych, jest ostateczna.

2. Decyzja, której nie można zaskarżyć również do sądów administracyjnych, jest prawomocna.

Art. 74. 1. Gdy dla wydania decyzji konieczne jes rozstrzygnięcie pytania wstępnego, podlegającego kompetencji innych władz administracyjnych lub sądu, władza rozstrzygająca wyda decyzję tymczasową, uwarunkowaną późniejszym rozstrzygnięciem pytania wstępnego, jeśli zaś taka decyzja jest niemożliwa, władza rozstrzygnie sprawę, opierając się na własnej ocenie pytań wstępnych.

2. Władza powinna wstrzymać postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia pytania wstępnego, jeśli ono jest już przedmiotem sprawy we właściwym urzędzie lub sądzie, a natychmiastowe wydanie decyzji nie jest konieczne ze względu na interes publiczny i mogłoby w razie odmiennego rozstrzygnięcia pytania wstępnego spowodować niepowetowane szkody dla strony lub niemożność przywrócenia stanu poprzedniego.

3. Władza obowiązana jest wstrzymać postępowanie w wypadkach, wyraźnie wskazanych przez prawo.

Art. 75. 1. Każda decyzja powinna zawierać powołanie się na podstawę prawną, datę, osnowę decyzji, oznaczenie jej rodzaju, podpis władzy, oraz wskazać, czy przysługuje od niej odwołanie czy skarga.

2. Jeśli decyzja jest w całości lub w części odmowna, powinna zawierać prawne i faktyczne uzasadnienie.

3. Jeśli decyzja jest pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy wystarczy powołać się na podstawę prawną, w innych wypadkach swobodnej oceny wystarczy to jedynie wówczas, kiedy ważny interes państwowy przemawia przeciwko bliższemu uzasadnieniu.

Art. 76. 1. Objaśniając stronę o przysługującym jej prawie wniesienia odwołania lub skargi do władzy wyższej, należy wskazać tę władzę oraz termin i tryb zaskarzenia.

2. W decyzji głównej tej władzy, od której nie służy odwołanie w toku instancyj, należy wyraźnie zaznaczyć, że decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancyj.

Art. 77. 1. Jeśli władza błędnie objaśni stronę bądź do terminu wniesienia odwołania lub skargi, bądź co do dalszego toku instancyj, wówczas objaśnienie takie nie może szkodzić stronie, która do niego się zastosowała. W tym wypadku:

a) odwołanie lub skarga, wniesione w terminie wyznaczonym, chociażby po upływie właściwego terminu ustawowego, uważa się za wniesione w terminie;
b) instancja niewłaściwa, która odwołanie lub skargę otrzymała, prześle je do instancji właściwej, która postąpi z nimi, tak, jak gdyby były one od początku skierowane właściwie.

2. Jeśli władza wogóle zaniedba objaśnić stronę o przysługującym jej prawie wniesienia odwołania lub skargi, strona może w ciągu 2 tygodni od chwili

ogłoszenia lub doręczenia jej decyzji zażądać od władzy, która orzeczenie wydała, wydania lub też przesłania jej takiego objaśnienia. W tym wypadku termin dla wniesienia odwołania lub skargi liczy się od dnia otrzymania przez stronę objaśnienia.

Art. 78. 1. Decyzja główna powinna załatwiać sprawę, będącą przedmiotem rozpatrzenia, oraz wszystkie istotne wnioski osób interesowanych w możliwie najbardziej zwięzłym i wyraźnym ujęciu, powołując się na podstawę prawną.

2. Załatwienie winno z reguły następować w całości. Jeżeli jednak sprawa dopuszcza podział na kilka części, natenczas można, o ile to jest celowe, wydać decyzję o oddzielnych częściach, jeśli całość nie dojrzała jeszcze do rozstrzygnięcia.

Art. 79. Jeżeli decyzja ustanawia obowiązek pewnego świadczenia albo stworzenia pewnego określonego stanu, wówczas należy oznaczyć w decyzji odpowiedni termin dla wypełnienia nałożonego obowiązku.

Art. 80. 1. Decyzję, wydaną w obecności strony, ogłasza się jej ustnie. Jednakże strona może natychmiast zgłosić żądanie doręczenia decyzji na piśmie. W takim razie, jeżeli decyzja nie jest natychmiast wykonalna, uważa się dzień doręczenia decyzji na piśmie za dzień jej doręczenia.

2. Decyzja główna, wydana w nieobecności strony, powinna być doręczona jej na piśmie. Potrzebę doręczenia na piśmie innych decyzyj, wydanych w podobnych warunkach, oceni władza.

3. Postanowienia artykułu niniejszego nie naruszają przepisów innych ustaw, które przewidują obowiązek doręczania decyzyj na piśmie.

Art. 81. Władza może każdego czasu przedsięwziąć z urzędu lub na wniosek osób interesowanych sprostowanie w swych decyzjach błędów pisarskich, rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek.

13. Odwołanie i skargi incydentalne.

Art. 82. Od decyzji głównej, wydanej w pierwszej instancji, służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji i przy tym bezpośrednio wyższej, o ile poszczególne ustawy wydane po dniu 14 września 1923 r. nie stanowią odmiennie.

Art. 83. Odwołanie należy wnieść w ciągu 14 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu decyzji, o ile poszczególne ustawy nie przewidują terminów krótszych.

Art. 84. Decyzję incydentalną można zaskarżyć tylko łącznie z odwołaniem od decyzji głównej, z wyjątkiem wypadku, gdy decyzja incydentalna została wydana po wydaniu decyzji głównej, oraz wypadków, przewidzianych w poszczególnych ustawach.

Art. 85. 1. Odwołanie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia; wystarczy, jeśli z podania strony wynika, iż nie jest zadowolona z decyzji władzy i prosi o jej zmianę.

2. Władza nie poweźmie pod rozwagę nowych okoliczności, przytoczonych w odwołaniu, jeśli:
a) okoliczności te powstały już po wydaniu decyzji w I. instancji;
b) obowiązujące przepisy stanowią w konkretnym wypadku obowiązek podania wszystkich żądań i wniosków stron w postępowaniu przed niższą instancją;
c) przytoczone przez stronę nowe okoliczności nie należące do tych, które władza ma z urzędu uwzględniać, pozostają w sprzeczności ze stanowiskiem poprzednio przez stronę zajętym, a strona nie usprawiedliwi tej sprzeczności;
d) nowe twierdzenia mają oczywiście na celu przewleczenie sprawy;
e) strona występuje z wnioskami, które prowadzą do zupełnie nowej pod względem prawnym sprawy, względnie dotyczą zupełnie innego żądania, aniżeli to, o którym poprzednia instancja rozstrzygała.

Art. 86. Instancja odwoławcza orzeka ostatecznie o niedopuszczalności odwołania lub też o uchybieniu terminu dla odwołania.

Art. 87. 1. Przed upływem terminu dla odwołania decyzja nie ulega wykonaniu.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

3. Wyjątek od zasad powyższych stanowią decyzje:
a) których natychmiastowa wykonalność jest przewidziana w ustawie;
b) zgodnie z żądaniem wszystkich stron;
c) co do których strony zrzekły się prawa wniesienia odwołania.

4. Poza tym władza może postanowić, że decyzja ulega natychmiastowemu wykonaniu, jeśli jest to wskazane w interesie publicznym lub w wyjątkowo ważnym interesie strony. W tym ostatnim wypadku władza może zażądać od strony odpowiedniego zabezpieczenia.

Art. 88. Decyzję co do natychmiastowej wykonalności władza może wydać zarówno łącznie z rozstrzygnięciem sprawy, jak i oddzielnie w razie późniejszego ustalenia jej potrzeby.

Art. 89. 1. Odwołanie należy wnieść za pośrednictwem tej władzy, która decyzję wydała.

2. Władza, która decyzję wydała, obowiązana jest otrzymane odwołanie w ciągu siedmiu dni po upływie terminu odwołania przesłać wraz z aktami sprawy do rozpoznania instancji wyższej, powiadamiając inne strony o wniesieniu odwołania.

Art. 90. 1. Jeśli jednak władza, która decyzję wydała, uzna, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie, może sama zmienić swoją decyzję, o ile w decyzji tej nie nabyły praw osoby inne.

2. To samo stosuje się, gdy na decyzję władzy wniesiono skargę do sądu administracyjnego.

Art. 91. Jeśli odwołanie strony jednej może wpłynąć na rozstrzygnięcie w stosunku do innych, wówczas władza odwoławcza wyznaczy im stosowny termin do zapoznania się z odwołaniem (art. 14) i wypowiedzenia się co do niego.

Art. 92. Potrzebne uzupełnienie postępowania wyjaśniającego może władza odwoławcza zarządzić z urzędu lub na wniosek stron; może je przeprowadzić sama lub przez władzę niższej instancji.

Art. 93. Jeśli odwołanie nie należy odrzucić jako spóźnionego lub niepuszczalnego, władza odwoławcza wyda orzeczenie w sprawie, nie będąc związana ani zakresem żądań odwołania, ani ustaleniami instancji niższej.

Art. 94. Przepisy, zawarte w art. 72—81, mają podobne zastosowanie również do decyzyj władzy odwoławczej z tą zmianą, że przy decyzjach zatwierdzających rozstrzygnięcie niższej instancji może wystarczyć wskazanie na uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

14. Wznowienie postępowania, uchylenie oraz zmiana decyzji z urzędu.

Art. 95 W sprawie zakończonej decyzją, od której nie służy środek prawny, może nastąpić wznowienie postępowania:
a) jeżeli decyzja została spowodowana przez sfałszowanie lub przedstawienie sfałszowanego dokumentu, przez fałszywe świadectwo, przekupstwo lub inny czyn karalny sądownie;
b) jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, które istniały już przy wydaniu decyzji lub nowe środki dowodowe, o ile okoliczności te i środki w toku postępowania nie były znane władzy rozstrzygającej, i nie mogły być wówczas powołane przez stronę zainteresowaną we wznowieniu, bez winy tej strony;
c) jeżeli władza administracyjna lub sądowa, właściwa dla rozstrzygnięcia pytania wstępnego (art. 74) zadecydowała o nim w istotnych punktach odmiennie od oceny pytania, przyjętej za podstawę orzeczenia.

Art. 96. 1. Podanie o wznowienie postępowania należy wnieść do tej władzy, która wydała decyzję w I. instancji, w ciągu dwu tygodni od dnia, w którym strona domagająca się wznowienia otrzymała w sposób dający się udowodnić, wiadomość o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

2. Wznowienie postępowania może zarządzić władza również z urzędu.

3. W obu wypadkach wznowienie postępowania może nastąpić z powodu przyczyn, wskazanych w lit. a) art. 95, w każdym czasie; z powodu przyczyn zaś, wskazanych w lit. b) i c) tegoż artykułu, przed upływem trzech lat od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Art. 97. 1. O wznowieniu postępowania rozstrzyga władza, która w sprawie wydała decyzję w ostatniej instancji.

2. W decyzji o wznowieniu postępowania władza powinna orzec, o ile nie może wydać nowej decyzji na podstawie aktów, jakimi rozporządza, w jakim zakresie i w której instancji ma nastąpić wznowienie postępowania, przy czym w czasie ponownego postępowania nie ma prawa powtarzać tych poprzednich dochodzeń, które nie dotyczą przyczyny wznowienia.

Art. 98. 1. Przeciwko odrzuceniu podania o wznowienie postępowania można wnieść odwołanie do władzy przełożonej w ciągu 14 dni od zawiadomienia o odmówie.

2. Przeciwko decyzji wznawiającej postępowanie niema osobnego odwołania.

Art. 99. Decyzje, na mocy których strony lub osoby inne nie nabyły żadnych praw, mogą być uchylane i zmieniane z urzędu w każdym czasie tak przez władzę, która decyzję wydała, jak w trybie nadzoru przez władzę przełożoną.

Art. 100. Pramocne decyzje, na mocy których strony lub osoby inne nabyły już prawa, mogą być uchylane zmieniane przez władzę, która je wydała, za zgodą tych stron lub osób, o ile temu nie sprzeciwiają się ustawy.

Art. 101. 1. Władza nadzorcza, a gdy chodzi o decyzję władzy naczelnej — ta władza, może uchylić z urzędu lub na wniosek osoby interesowanej, jako nieważną każdą decyzję, która:

a) wydana została przez władzę oczywiście niewłaściwą;
b) wydana została bez jakiejkolwiek podstawy prawnej;
c) wywołałaby w razie wykonania przestępstwo sądowo-karalne;
d) jest oczywiście i niewątpliwie niewykonalne;
e) zawiera wadę powodującą nieważność tej decyzji na mocy wyraźnego przepisu prawa.

2. Uchylenie decyzji z powodów, wskazanych w lit. a) artykułu niniejszego, może nastąpić tylko przed upływem lat 3 od daty jej uprawomocnienia się.

Art. 102. 1. Przedmiotowo właściwa władza naczelna może z urzędu uchylić lub zmienić w koniecznym zakresie każdą decyzję prawomocną, o ile niepodobna w inny sposób usunąć stanu zagrażającego życiu lub zdrowiu ludzkiemu, albo odwrócić ciężkich szkód dla gospodarstwa społecznego.

2. Strony, dotknięte w swoich prawach przez taką decyzję, mogą żądać od Skarbu Państwa odszkodowania na drodze sądowej.

Art. 103. Niewykorzystanie przez władzę uprawnień, wynikających z art. 101 i 102, nie może być przedmiotem skargi i nie stwarza podstawy do jakichkolwiek roszczeń.

Art. 104. Zastrzeżone w poszczególnych przepisach prawnych kompetencje władz co do cofania lub ograniczenie udzielonych koncesyj, zezwoleń, upoważnień i innych nadawanych przez władzę uprawnień, pozostają nienaruszone.

15. Opłaty i koszta.

Art. 105. 1. Stronę obciążają te koszta postępowania administracyjnego: a) które wynikły z winy strony, b) które zostały poniesione w interesie lub na prośbę strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku władzy.

2. Do kosztów postępowania administracyjnego zalicza się koszta podróży i wynagrodzenia świadków i biegłych, oraz koszta oględzin na miejscu, jako też koszta doręczenia stronom pism urzędowych przez urzędy gminne (magistraty).*)

3. Władza może uznać także inne usprawiedliwione warunkami koszta postępowania, a w szczególności koszta sporządzania próśb i wynagrodzenia adwokata.

Art. 106. 1. Władza przyznaje świadkom i biegłym, nie będącym funkcjonariuszami państwowymi lub samorządowymi, wynagrodzenie w wysokości przeciętnego zarobku dziennego osoby wzywanej, nie wyżej jednak norm diet ustalonych dla 5 stopnia służbowego funkcjonariuszów panstwowych, oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży.

2. Funkcjonariusze państwowi i samorządowi otrzymują diety w wysokości należnych im diet, oraz koszta podróży w wysokości przewidzianej dla ich podróży służbowych.

3. Jeśli biegły dla wydania opinii musiał dokonać specjalnej pracy i żąda za nią większego wynagrodzenia, władza winna żądanie biegłego wraz ze swą opinią przesłać władzy wyższej do zatwierdzenia. Ograniczenie takie nie stosuje się do władz II. instancji i centralnych, które w tej mierze decydują same.

4. Wynagrodzenie świadków i biegłych wypłacą się bezzwłocznie po spełnieniu czynności, do której świadek lub biegły został powołany.

5. Od decyzji władz o wynagrodzeniu świadków i biegłych, zwrotu kosztów podróży oraz kosztów, przewidzianych w art. 105, ust. 3, niema odwołania.

Art. 107. 1. Jeżeli strona nie wniesie opłat i należności, które zgodnie z istniejącymi przepisami winny być uiszczone z góry, władza wyznaczy jej termin od 7 do 14 dni celem wniesienia należnej sumy. Jeżeli w terminie tym należne sumy nie zostaną uiszczone, pismo wraz z załącznikami podlega zwrotowi lub czynność, uzależniona od opłaty, będzie zaniechana.

2. Władza ma jednak załatwić podanie, mimo nieuiszczenia opłaty:

a) jeżeli za niezwłocznym załatwieniem przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes strony;
b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin prekluzyjny;
c) jeżeli podanie wniosła osoba zamieszkała za granicą bez pośrednictwa konsulatu polskiego.

3. Wszelkie opłaty, należności w sprawie oraz koszta postępowania administracyjnego, o ile w wyznaczonym przez władzę terminie nie zostaną przez stronę uiszczone, będą ściągnięte przymusowo w drodze administracyjnej wraz z kosztami egzekucyjnymi.

4. W wypadku, przewidzianym w lit. c) ust. 2 artykułu niniejszego, władza przesyła odpowiedź na podanie właściwemu konsulatowi polskiemu, który ją doręczy stronie za uprzednim pobraniem opłaty konsularnej.

5. W razie stwierdzonego ubóstwa strony, władza władna jest częściowo lub całkowicie zwolnić ją od opłat należności oraz innych kosztów postępowania.

6. Skutki niewniesienia opłaty stemplowej, jakoteż sprawy zwolnienia od tej opłaty regulują przepisy o opłatach stemplowych.

16. Postanowienia egzekucyjne i karne.

Art. 108. 1. Strony, świadkowie i biegli, winni niewstawiennictwa na wezwanie władz lub odmowy dania żądanych wyjaśnień, lub zeznań na piśmie bez usprawiedliwionej przyczyny, ulegają w celu wymuszenia czynności karze do 50 zł. W razie ponownego

*) Obecnie zarządy gminne i zarządy miejskie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294 z 1933 r.).

niewykonania żądania władzy — ulegają karze do 100 zł. i mogą być sprowadzeni do urzędu przymusowo. Kara może być ściągnięta dopiero po upływie terminu, wskazanego w ust. 2.

2. Strony, świadkowie i biegli mogą w ciągu 14 dni od daty ogłoszenia im decyzji wymierzającej karę przedstawić władzy przyczyny niewstawiennictwa. W razie uznania tych przyczyn za usprawiedliwione władza może uchylić nałożoną karę pieniężną.

Art. 109. 1. Za nieprzystojne zachowanie się w urzędzie, niezależnie od zastosowania postanowienia art. 67, jak również za wniesienie do urzędu podania, które zawiera wyrażenia nieprzystojne, lub jest utrzymane w tonie niewłaściwym i nieodpowiadającym godności urzędu, winni ulegają grzywnie do 100 zł.

2. W orzeczeniu należy oznaczyć na wypadek nieściągalności grzywny karę aresztu zastępczego według słusznego uznania władzy, jednak nie ponad dni 3.

3. Nałożenie kary nie wyklucza możności skierowania sprawy przeciwko winnemu na drogę sądową.

Art. 110. 1. Kary pieniężne na mocy art. 108 i grzywny na mocy art. 109 nakłada, oraz przymusowe sprowadzenie na mocy art. 108 zarządza powiatowa władza administracji ogólnej na żądanie kierownika właściwego urzędu po zbadaniu prawności i celowości żądania, o ile ono nie pochodzi od wyższej instancji.

2. Na decyzję władzy o nałożeniu kary pieniężnej na mocy art. 108 służy odwołanie do wojewody (Komisarza Rządu). Odwołanie nie wstrzymuje wykonania.

3. Z powodu decyzji władzy o nałożeniu grzywny na mocy art. 109 można żądać skierowania sprawy do sądu według przepisów o postępowaniu karno-administracyjnym. Żądanie to nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

17. Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 111. 1. O ile obowiązujące ustawy nie przewidują kar za fałszywe zeznanie, względnie za fałszywą przysięgę lub przyrzeczenie, albo zapewnienie zamiast przysięgi w postępowaniu administracyjnym, czyny powyższe ulegają karom, przewidzianym dla tych przestępstw w postępowaniu sądowym.

(Ust. 2 utracił moc obowiązującą wobec uchylenia K. K. z 1871 r. przez art. 2, pkt. 3 przep. wprow. K. K. i prawo o wykroczeniach.

Art. 112. Przepisów rozdziałów 3—16 nie rozciąga się na postępowanie:

a) w sprawach dotyczących administracji wojskowej, o ile postępowanie toczy się przed władzami wojskowymi;

b) w sprawach dotyczących państwowych podatków bezpośrednich i pośrednich, opłat stemplowych, oraz ceł i monopolów, zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i karnym;

c) w sprawach, załatwianych przez placówki dyplomatyczne i konsularne Rzeczypospolitej za granicą, oraz przez Komisariat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku;

d) w sprawach, należących do właściwości władz górniczych.

Art. 113. O ile rozporządzenie niniejsze lub inne przepisy prawne nie stanowią inaczej, przepisy rozporządzenia niniejszego nie mają zastosowania do postępowania:

a) w sprawach karno-administracynjych;

b) w sprawach dysplinarnych;

c) w sprawach sporno-administracyjnych w województwach: poznańskim, pomorskim i śląskim;

d) w sprawach likwidacji majątków niemieckich w wykonaniu Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r.

Art. 114. Do postępowania w kolegiach, które współdziałają w poszczególnych działach administracji państwowej w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego z głosem stanowczym, przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie o tyle, o ile poszczególne ustawy regulujące tryb postępowania tych kolegiów nie normują postępowania w sposób odmienny.

Art. 115 Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają mocy prawnej przepisów o postępowaniu przed urzędami, komisjami, komitetami, oraz innymi organami ziemskimi, podległymi Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, a przewidzianymi w poszczególnych ustawach.

Art. 116. Do postępowania orzeczniczego w sprawach ubezpieczeń społecznych postanowienia rozporządzenia niniejszego będą miały zastosowanie tylko do czasu unormowania osobną ustawą orzecznictwa w tych sprawach, i o tyle tylko, o ile w myśl przepisów obowiązujących w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego orzecznictwo to będzie należało do władz administracji ogólnej.

Art. 117. 1. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia rozciągać moc przepisów rozporządzenia niniejszego w odpowiednim zakresie na postępowanie w sprawach z pod jego działania wyżej wyłączonych, wprowadzając w nim odpowiednie zmiany, stosownie do charakteru załatwianych spraw i potrzeb odnośnych działów administracji, oraz wydając potrzebne przepisy przechodnie i wykonawcze.

2. W szczególności, rozporządzenie Rady Ministrów przystosuje zasady rozporządzenia niniejszego do postępowania w sprawach, objętych lit. c) art. 112. Przepisy ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 944) pozostaną niezmienione.

3. Minister Spraw Wewnętrznych jest upoważniony do występowania z inicjatywą wobec poszczególnych ministrów i Rady Ministrów w sprawie rozporządzeń o których mowa w powyższych ustępach.

Art. 118. Do czasu wejścia w życie kodeksu postępowania karnego organa gminne obowiązane są do doręczania pism sądowych w dotychczasowym zakresie z tą zmianą, iż obowiązek ten dotyczy również gmin miejskich.*)

Art. 119. Uchyla się wszystkie dotychczasowe przepisy w przedmiotach, objętych rozporządzeniem niniejszym, w szczególności: uchyla się ustawę z dnia 1 sierpnia 1923 r. w sprawie środków prawnych od orzeczeń władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 712) i ustawę z dnia 31 lipca 1924 r. o środkach prawnych przeciw orzeczeniom i zarządzeniom władz szkolnych (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 748).

Art. 120. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się następujące zmiany:

art. 38, ust. 3 i art. 48, ust. 5 otrzymują brzmienie następujące:

„Poza tym mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), oraz przepisy ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 600) z późniejszymi zmianami".

Art. 121. 1. Sprawy, będące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w toku postępowania niezakończone w danej instancji, winny być załatwione w tejże instancji przy zastosowaniu dotychczas obowiązujących przepisów.

---

*) Art. 118 utracił moc obowiązującą z dniem wejścia w życie kodeksu postępowania karnego.

2. W dalszym postępowaniu, prowadzonym w toku instancji, należy do spraw tych pod względem rodzaju postępowania, właściwości władz i dopuszczalności środków prawnych stosować przepisy rozporządzenia niniejszego.

3. Jeżeli orzeczenie względnie zarządzenie, wydane w danej instancji, zostały doręczone przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, a środek prawny do dalszej instancji nie został jeszcze wniesiony, — należy postępować tak, jak gdyby orzeczenie względnie zarządzenie danej instancji zostały wydane i doręczone w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Art. 122. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porusza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymmi ministrami.

Art. 123. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 lipca 1928 r.

Adres Redakcji i Administracji: „Krakowski Dziennik Wojewódzki“, Kraków, ul. Basztowa 22.

Cena niniejszego egzemplarza **40 zł.** — Przedpłata na rok 1945 wynosi kwartalnie **45 zł.**

Cena ogłoszeń: Wiersz dwułamowy lub jego miejsce 10 zł. — Drobne ogłoszenia do 10 wierszy wraz z egzemplarzem dowodowym 100 zł.

Należność za prenumeratę, ogłoszenia oraz za poszczególne egzemplarze, należy wpłacać na rachunek żyrowy: „Administracji Krakowskiego Dziennika Wojewódzkiego“ w Banku Narodowym w Krakowie, ulica Basztowa 21, **zaznaczając wyraźnie tytuł wpłaty.**

Drukarnia Związkowa w Krakowie, ul. Mikołajska 13 — Telefon 580-40 — M 06634